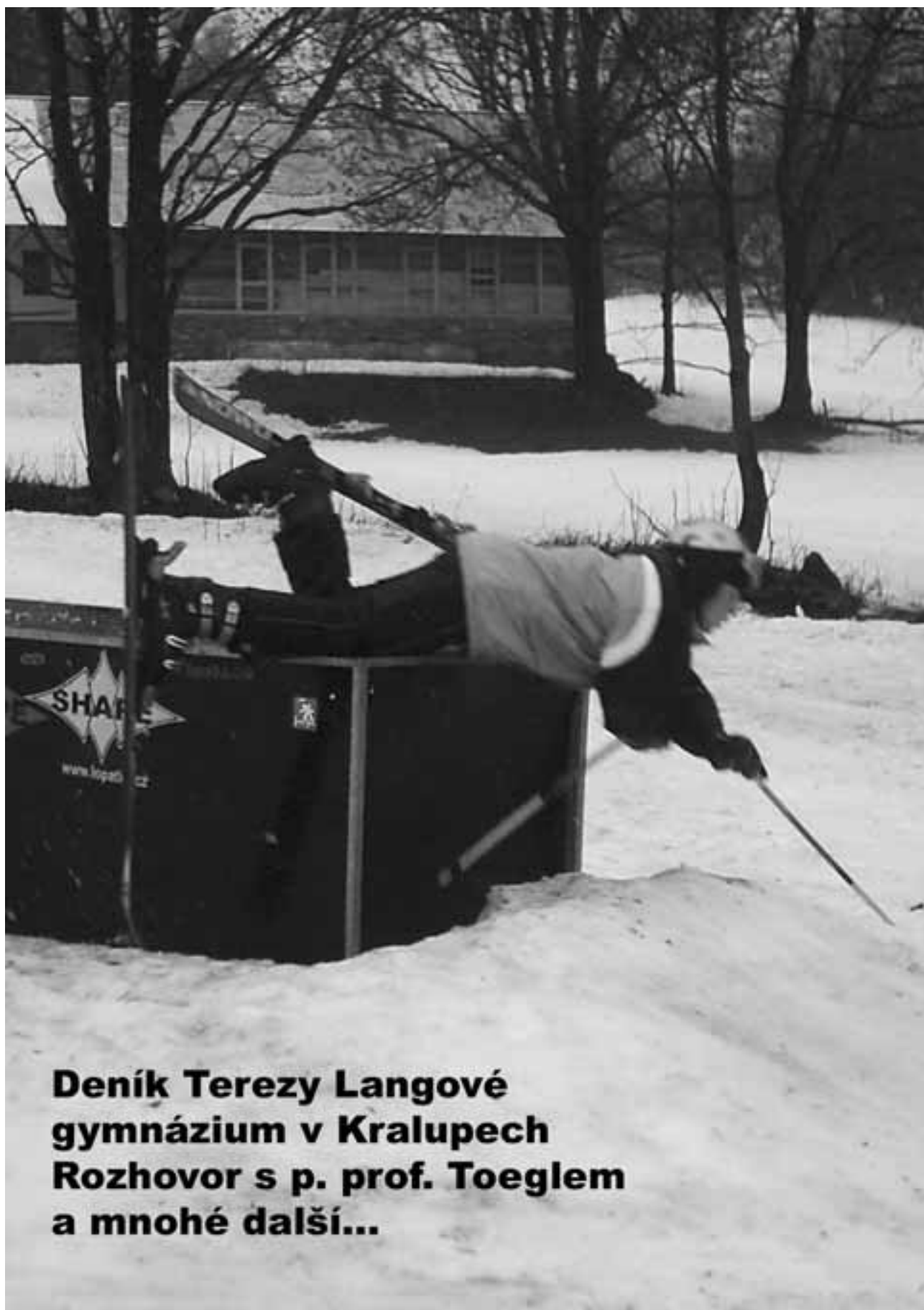

PORGazeen 39

**Deník Terezy Langové
gymnázium v Kralupech
Rozhovor s p. prof. Toeglem
a mnohé další...**

PORGAZEEN 39

časopis vydávaný studenty
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Redakce

Tomáš Krajča
Anička
Kreatury

Ilustrace

Julie Holubová
Tereza Ehrenbergerová

Foto

Hynek Trojánek
Jakub Teplý
Matěj Strnad

Titulní strana

Karel Severin (fotil Jakub Teplý)

Jazyková úprava & korekce

Jakub Krč & Martin Valášek

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s ďábelskými stroji**

Jakub Teplý

Adresa & ý-mejl redakce

PORGazeen, PORG
Lindnerova 3, 180 00 Praha 8
porgazeen@seznam.cz

Internetový portál

<http://www.porg.cz/porgazeen>

Cena 20 Kč

PORGazeen 39 vyšel 31. března 2004
v nákladu 200 výtisků

Tisk

JK Kopírování – www.kopirovani.cz

Vaše autorské příspěvky velmi
uvítáme, můžete je předat

- a) osobně redakci
- b) viz adresa a ý-mejl

Toto číslo,
stejně jako celý letošní ročník,
vychází díky významné a velkorysé

finanční podpoře

Eduarda Huliciuse,

bývalého studenta PORGu

v letech 1992–2000.

Děkujeme Eduarde!!!

Úvodník

Vážení čtenáři,

tvorba tohoto PORGazeenu by se dala popsat mnoha slovy. Pomoci si můžeme prostou floskulí. Pokus o realizaci některých nápadů se proměnil v házení hra-
chu na zeď. Stejně jako se nevyplácí močit proti větru, obrátily se proti mně
i pokusy o další oživení časopisu. Skutečně nevím, co by se muselo stát, aby
kdy autoři stihli i realistickou uzávěrku, počítající však s tím, že vyvinou alespoň
minimální úsilí ke splnění termínů nebo že přislíbené texty vůbec odevzdají.

Dost už ale pláče. Ne že by se konal na špatném hrobě (koneckonců, jste
to i právě VY, kdo mohl časopisu pomoci včas a v lepší podobě vyjít), ale ne-
rad bych vzbudil dojem neschopné slibotechny a ubřečence. Ač ne bez obtíží,
připravili jsme tentokrát troufám si tvrdit opět velmi chutný koktejl různoro-
dých textů. Těm pochopitelně vévodí velká reportáž z kralupského gymnázia,
extrémně zajímavého zejména pro služebně starší porgány, za zmínku pak jistě
stojí netradičně deníkové tvorbě věnovaná sekce literatury (zejména primán-
ské deníčky vánoční stojí za přečtení – a na poslední chvíli získaný obří výběr z
deníků ex-porgánky Terezy Langové tím spíš). Upozorním ještě na tematický
speciál věnovaný filmové trilogii Pán prstenů a několik výjimečně delších a čti-
vých povídek v literární sekci.

A pak je tu pochopitelně jeden porgán po přechodu. V tomto případě spí-
še porgánka, ač by se dalo o tomto označení u Markéty Zelené spekulovat. Její
dlouhatánský text nepřekvapí ty, kdo ji „zažili“ a znali, přestože je ale v jistých
bodech velmi konkrétní až osobní, nerozhodly se osoby, na něž bylo zacíleno,
k němu cokoli dodávat. Za všechny tak asi bude mluvit blahopřání: Markéto,
jsme rádi, že jsi konečně našla školu, která ti opravdu vyhovuje. Čímž v žádném
případě nehodlám snižovat kvality Seifertova gymnázia, na něž byly doposud
samé pozitivní reference.

Ačkoliv se podařilo nakonec po všech peripetiích stvořit vcelku tučné číslo,
není to nic proti tomu, co se chystá příště. Tento školní rok už vyjde jen jeden
PORGazeen, bude to ale čtyřicítka, a to znamená jediné: budeme slavit deset
let vycházení. Přestože neprozradím zatím nic z překvapení, která se na čtenáře
chystají, můžete si být jisti, že to bude oslava pořádná a se vším všudy.

Příjemné počtení – a těšte se.

Tomáš Krajča, šéfredaktor

Obsah

Úvodník	2
Stalo se...	3
Tip na výlet: Königstein	4
Gymnázium v Kralupech	5
Po mém příchodu se škola změnila (rozhovor s Plecháčkem)	9
To napsala vona - gym. Jaroslava Seiferta (Markéta Zelená)	10
Chtěl bych dokázat fungovat (rozhovor s Toeglem)	12
O internetovém časopisu Saturn	14
Žiju o tři dny pozadu (Jakub Hrab)	11
Ani čas, ani prostor mi nebrání (Tereza Langová)	16
Vánoční deník primy	19
Otesánek (Hynek Trojánek)	20
A čas se zastavil (Tomáš Krajča)	22
Němý verdikt (Joachym Veselý)	23
Nový den (Joachym Veselý)	26
Recenze	27
Krčjeton (Kuba Krč)	30
Dobro (Anička)	30
English/Deutsche page	32

Stalo se...

Byl/a/o/i/y: tady Němci; Rebel bez příčiny v Aeru; křest nového alba Rybí tuk od UJD v Arše (Děkujeme, Jakube!!); Klářiny narozeniny; koncert Colossea (kde byl spatřen mj. O. Zátka v roli bedňáka); představení v Divadle Alfréd ve dvoře a následné skorovokoupení sekáče Porgány po představení virózy, rýmy a kašle; polovina třídy v Anabergu; čtvrtina bůhvíkdě a čtvrtina ve škole Španěl v NoDu den lidských práv sníh topinky, toasty, cukroví, štrúdl, palačinky...

Je/Jsou: prosinec zima všude davy Vánoce za dveřmi sluníčko sníh...

Bude/ou: vánoční zpívání na schodech Dnesjazz prázdniny Chanuka Štědrý den kapr hory Silvestr Nový rok novoroční projev prezidenta; nový rok; písemky; Kralupy; Jizerská padesátka; ležet na katedře; výlety lyžáky talentovky zima, pak jaro (možná)...

Tereza Mašková

Proběhla přednáška s Milanem Paumerem, abychom se NĚCO dověděli o skupině bratří Mašínů. Tomu posloužil film a povídání doprovázené vtipnými, někdy až přihloupnými otázkami. Pro všechny studenty byla přednáška povinná, ale co se týče profesorů, nejsme si jisté.

•Zima je tady, ale opět pomalu odchází. Stejně tak Vánoce.

•Studenti s hudebním sluchem tradičně zpívali a hráli na schodech (pod vedením prof. Uhlíře).

•Mike nás na Vánoce opustil a putoval do daleké Ameriky.

•Dříve kvartáni jídlo somrovali, dnes už ho v čajovně sami vyrábějí a nabízejí ostatním (ale ne zadarmo).

•Mladší studenti vyráběli s prof. Kalendovou františky (my jsme se ale tolik nenapracovali, jelikož ve třídě už dva máme).

•Kvartáni uspořádali filmovou noc, kde se nakonec sešlo celkem dost lidí (převážně sekundáni).

•Dostali jsme povedená vysvědčení. Nejhorší známky se většinou ocitaly pod nápísem Hudební výchova (alespoň v na-

ší třídě).

•Studenti si mezi sebou nadělili pár dárečků. Nejčastější: svíčky, tužky nebo přívěšky.

•Oktávani uspořádali maturitní ples se vším všudy. Nechyběli ani podroušení profesori. Účastníci si museli pořídit večerní šaty (jak jinak).

•Prof. Uhlíř básní o staré hudebně, která již prý podle našich zdrojů bude brzy v provozu. Ne že by nám současná hudebna nějak nevyhovovala, jenže ty jizvy od bubnů ne a ne zmizet.

•Dokud byl ještě sníh, na zahradě se to hemžilo nápisy a některé tramvaje vykolejily.

•Sílená korábanská hospodářka od-

hlašuje „neviným“ PORGánům obědy (vlastní zkušenost) jen tak z nudy (či legrace). Ceny obědů se stále zvyšují, ale vzhledem ke kvalitě (realitě) je to zbytečné.

•V počítačové učebně lze zhlédnout krátké filmečky HAPPY TREE FRIENDS (krásná podívaná).

•Skončil předposlední den otevřených dveří.

Noemi a Eliška

Do maturity už jen dva měsíce, bude reglace, přijďte! * v komoře foto se dějí podivné věci * měli jsme maturiták s kvintánem v šatně * p. p. (i ř.) Klaus vtrhává do hodin bez klepání a kdy se mu zlíbí (namátková inspekce?) * skrzervá valentýnskou schránku byly vyjádřeny city tajené a hluboké * Sandra už nieje růžová * Marek Ertel jede do Francie cvičit aerobik * máme ve třídě dvě podmínečná vyloučení * nejvíc valentýnek dostal Arnot * Alena (kvinta) nosí Martinovi (septima) květiny * Kočička bude přisedět v boa * ráda bych se tímto omluvila p. p. Výškové, kterou jsem omylem rozvedla * Sláma si vydělal tři sta korun zevlováním v knihovně * oči laně raněné - stále nevycházím z údivu * Tomahawk pro „rozdílné názory v redakci“ končí * předsedkyně PORGáčského Módního Klubu udala tón, brunetky jsou tak letos konečně v kurzu – jupííí!!! * „Zrajete pro šibenici!!!“ (Anton Semjonovič Makarenko) * sl. sekr. Oršlová vyhrála v tombole balíček do úřadu * sextáni pojedou do Paříže * Tereška odmaturuje z češtiny * T. H. je pro status „renesančního člověka“ ochoten vytrpět téměř cokoliv * top ten sekunda boys vyhrál jednoznačně Petr * buďte na nás hodní, však už to všechno brzy skončí...

Závěrem ještě klasická drbárna:

Hankie se potlouká po chodbách ve společnosti nejmenované blond sekundánky * M. S. s H.¹ dává cigárko v kárce * M. F. stále ještě s KZB * J. K. už ne s K. Ch., a prý s K. H. * M. F. s T. M. (hurá!!!) * páně šéfredaktorova slečna byla viděna v pozdních nočních hodinách s O. Ř.² * K. P. + T. k. b. * J. P. + M. V. - VLLSPP * F. K. nárazově s A. K. * T. S. + V. M.³ * P. F. s D. T. za pavilónem...

Poznámky:

1 - Hráda

2 - Olda Říha

3 - nebo taky možná D.H., my si je trochu pleteme...

Anička

Tip na výlet: Königstein

Jednou jsme se dočetl v příloze Hospodářských novin, že v Německu je veliká pevnost a podle fotografií a popisu že se jedná o hrad jak z nějaké šílené Bondovky, tak jsme usoudili, že se nejedná o zbytečnou ztrátu času, a také jsme se nemýlili.

Ráno si musíte přivstat a za necelé tři hodiny budete na místě. Městečko Königstein se nachází v Německu, asi 15 km za českými hranicemi podél toku Labe, a nad ním, ve výšce 200 m, je pevnost. Kvůli vysoké skále mezi pevností a Labem je třeba k pevnosti přijet z jiné strany, až to skoro vypadá, že už zase odjždíte. Za chvíli se ale silnice stočí zpět a vy musíte zaparkovat na placeném parkovišti. Příchozí cestu si nespletete, protože je tam jediná. Projdete kolem několika stánků a restaurací, a pokud se nenecháte zlákat vůněmi, které z nich vanou, za chvíli stojíte u dalšího parkoviště pro autobusy. Nad vámi se bude tyčit vysoká zeď postavená na skále.

Nyní máte dvě možnosti. Můžete jít po cestě, která obchází hrad z leva, a dojít přes pokladnu až nahoru (tuto cestu doporučuji alespoň při opuštění hradu, protože procházíte krásnou bránou a vstupní cestou do celého opevnění), nebo si můžete vybrat druhou, pohodlnější možnost – přímo u parkoviště nastoupit do moderního výtahu a nechat se vyvézt až na vrchol hradeb. Vzhledem k tomu, že v každém případě zaplatíte 4 eura (studenti 2 eura) jako vstup, je to pouze otázka lenosti.

Když vyjedete na hradby výtahem, ocitnete se na opačné straně pevnosti, než je městečko a Labe, takže vám nezbyvá než začít pevnost obcházet. Upozorňuji, že celá prohlídka může za-

brat až tři hodiny. Jenom hradby mají totiž obvod dva kilometry. Cestou podél nich narazíte na veliká děla, která jsou rozmístěna po celém obvodu pevnosti. Když se dostatečně vynadíváte na ta „panoramata“, můžete navštívit výstavu kostýmů, sbírku zbraní atd.

Vše je zahrnuto v ceně hlavní vstupenky. Uprostřed obydlené části je malé nádvoří, kde můžete zajít do informací a vzít si mapu pevnosti. Podle ní už snadno najdete budovu, ve které můžete spatřit jednu z nejhlubších studní Evropy, 150 metrů hlubokou, a můžete do ní přes sklo nahlédnout. Kolem studny je složitý kladkostroj, sloužící k vytahování vody. Naproti přes nádvoří zase můžete sejít do vinného sklepa, kde je uložený obrovský sud na víno a samozřejmě také

několik malých. Další zajímavostí hradu je úschovna mincí. Je to místnost, kde jsou pod podlahou kolejnice s vozíčky, na nich jsou sudy a tam si lidé schovávali své peníze. Jedině tam mohly být v bezpečí, pevnost totiž nebyla nikdy dobyta.

Když pak kolem kostela a velkých cel opouštíte obydlenou část, dostáváte se do zalesněného parku s celami po stranách. Zde si můžete odpočinout třeba s párkem v ruce, zakoupeným někde v hradním stánku, anebo si zajít na terasu nějaké hradní restaurace a dát si německého wursta. Určitě na něj budete mít po takové procházce chuť.

Jakub Teplý

GYMNÁZIUM V KRALUPECH

Výprava z velké Prahy s malým PORGem do malých Kralup nad Vltavou s velkým Dvořákovým gymnáziem

Naše výprava do Kralup se konala ve středu 21. ledna 2004. Počasí bylo mrazivé, ale slunečné. Za pomoci velice vstřícných Kralupanů jsme brzy dorazili ke gymnáziu, budově impozantně se rozkládající na malém náměstí nedaleko vlakového nádraží. Cestou jsme se na popud prof. Valáška vyptávali: „Říká vám něco jméno Plecháček?“ Navzdory tvrzení prof. Valáška, že je pan Plecháček v Kralupech veřejně činná osoba, a tudíž ho bude znát každý, znala nositele onoho jména jen paní z obchodu stojícího přímo před gymnáziem. Pokud pana profesora Plecháčka neznáte a nechápete význam našeho vyptávání, vězte, že býval profesorem a zástupcem ředitele na PORGu, v současnosti je ředitelem kralupského Dvořákovy gymnázia, které je spojeno s obchodní akademií.

Nebyl to ale jediný známý profesor, kterého jsme na své pouti Dvořákovým gymnáziem potkali. Provázel nás Filip Volák (biologie), zavítali jsme na hodinu Borise Kubíčka (fyzika), v loňském roce učil angličtinu na kralupském gymnáziu John Kantke, doslechli jsme se i o Ivo Brúnovi v souvislosti se zeměpisem a o Petrovi Fantysovi v souvislosti s filmovým klubem. Netvrdím ale, že to jsou jediné činnosti, kterými se tito profesori na Dvořákově gymnáziu zabývají.

Kromě profesorů jsme se setkali i s brožurkou, která nám byla velmi povědomá jak grafickou úpravou, tak výčtem akcí, ať už škol v přírodě nebo „Vítáním prázdnin“, jakési obdoby Vodní slavnosti.

Na rozdíl od PORGu je gymnázium v Kralupech mnohem větší a zároveň nově vybavené. Na obnovu školy po povodních 2002 poslaly Dvořákovu gymnáziu pomoc Norské království, Německo, Velká Británie, Spojené státy a další země. Díky tomu mohl být interiér školy obnoven a zmodernizován. Zaujaly nás např. elektricky stahovatelné rolety, barevné dřevěné židličky v jídelně, vysoký počet počítačů a hlavně lis na PET lahve.

Pro prohlídce školy jsme vyrazili do hodin.

<T. K. a A. V.>

Fyzika (8.G)

Deset minut po začátku se dostavil poslední (pátý!) pozdě příchozí. Studenti byli rozděleni na dvě skupiny – vpředu sedící naslouchali profesorovi (byly jsme na výše zmíněné hodině prof. Kubíčka), který jim vysvětloval přenesení světla v plynech. Zadní skupinka se věnovala přípravování lístků do tomboly na maturitní ples a hovorům, které lehce rušily.

Bály jsme se, že výkladu nebudeme rozumět (přece jenom je to v oktávě a navíc fyzika), ale většina hodiny se skládala z předvádění látky na nejrůznějších aparátech. Pan profesor byl samozřejmě mezi těmi ďábelskými přístroji sám, ale (jako obvykle) dokonale svůj. Hřeje ho stále stejný svetr, nevrací propisky těm, od kterých si je půjčuje, a úsměv z jeho tváře také nezmizel.

Pro vytvoření přítmi stačilo jediné tlačítko, třída byla stupňovaná a spojena s fyzikální laboratoří a kabinetem, prostě veškeré pohodlí, které by měla škola nabízet (kromě polštářků na židle).

<T. K. a A. V.>

Chemie (6.G)

Profesorka mluvila tak trochu s nezájmem, zdůrazňovala důležitější věci, ale někdy ji vzadu nebylo vůbec slyšet. Ono je však složité překřičet dvě třetiny třídy, které v klidu komunikují mezi sebou. Snad jediné zkusit zaujmout. No – příště...

Třída byla stupňovaná – každá řada lavic byla vysazna o kousek výš. Mezi lavicemi bylo dost místa na to, aby se zde mohl vyučující volně pohybovat. Sympatické. Tabule je tmavomodrá, to zapříčiňuje špatnou viditelnost. Spíš než křída se ovšem používala promítačka, která zde byla instalovaná. Profesorka tedy měla probíranou látku předem napsanou na papíru a to také ovlivnilo tempo výkladu. Ne, že by byl přílišný zájem o pochopení průběhu reakcí arenů, ale kdyby se někdo našel, asi by nebylo dost času na zapisování a zároveň pochopení principu přeměny.

<A. V.>

Základy společenských věd (7.G)

Ještě před vstupem do třídy jsme byli upozorněni, že ZSV nejsou příliš záživné, což, jak se posléze ukázalo, je pravda pravdoucí. Po vstupu do třídy jsme však byli uchvázeni jejím interiérem. Na rozdíl od ostatních, zcela bílých tříd měla tato třída náteř barvy nezralého pomeranče (pro neznalé: žlutá asi jako učebnice ABC hudební nauky). Žlutý podklad zdobily modré karikatury-autoportréty žáků třídy. Dojem z této místnosti nám zkazil až fakt, že na zemi bylo linoleum. Usadili jsme se na nízký gauč, který si studenti sami do třídy sehnali, a sledovali počátek hodiny. Profesorka začínala na stupínku, za celou vyučovací hodinu obkroužila celou třídu přibližně desetkrát (tzn. jedno kolečko přibližně za čtyři a půl minuty) a při zvonění už opět stála na stupínku. Začalo se opakováním látky z minulé hodiny, následoval výklad a samostatná práce, která byla následně hromadně zkontrolována. Profesorce – na rozdíl od tříd PORGu – v průchodu lavicemi nebránily žádné odpadky a jiné záludnosti, tudíž ani žáci v nejzadnějších lavicích nebyli ušetřeni pohledu přes rameno do sešitu. V průběhu výkladu a opakování kladla profesorka otázky, na něž odpovídala celá třída (žáci se nehlásili!), pokud nevyvolala konkrétního žáka. Tohoto „hromadného zkoušení“ se, jako u nás, účastnili ve směr jen první lavice obsazené děvčaty, díky čemuž si chlapi v zadních lavicích mohli číst Avon a letáky Family frostu.

Výbuch smíchu se ozval poté, co teprve po dvaceti minutách výkladu na téma „osvojení“ jeden student zjistil, že osvojení je téma hodiny. Nedlouho potom nás již omrzelo pozorovat žáky a začali jsme si prohlížet nástěnku: „Sex („ta“ je překryto) – nechceme žádnou cenzuru!“, „Lucko, ty teď hnije!“ Kromě několika vzkazů, porgány nepochopených, zde visel rozvrh hodin, podle něhož jsme zjistili, že sextáni mají týdně 30 hodin. Konec hodiny oznámilo hlasité zvonění, jehož jsme se oba, jelikož toto byla naše první hodina, lekli. Po něm ještě profesorka oznámila termín testu a třída smlouvala. Profesorka nakonec ustoupila nátlaku studentů a posunula test o týden dál. Odcházelí jsme unaveni, s dvoustránkovým zápisem v notýsku.

<M. S. a H. T.>

Španělština

Španělštinu jsme navštívili, protože jsme byli pozváni studenty s komentářem: „To musíte vidět.“ Inu, šli jsme. Třidu jsme

zastihli v úporném listování slovníčky a sešity, profesorka zde dosud nebyla. Jelikož zde bylo málo studentů (12), sedli jsme si do předposlední lavice a splynuli s třídou.

Po chvíli čekání přispěchala na pohled sympatická buclatá paní a slovy „Buenos dias, studentes“ zahájila hodinu. Hodina pokračovala pro nás neobvyklým zkoušením. Studenti se napáskovali před tabulí a vytáhli si kartičku se slovíčky, která následně překládali. Jak jsme se později dozvěděli, opravovali si žáci nezdary ve zkoušení z předešlého dne. Někteří studenti byli překvapivě dobře připraveni a bez chyb odříkali naučená slovíčka („Ta trojka tě včera mrzela, já vím, tak já ti dám dneska jedničku...“). Jiní se neúspěšně pokoušeli o nápovědu a odcházeli s pětkou, za kterou ještě děkovali („Čtyři chyby, Tomáši, mrzí mě to, pětka.“ „Děkuju!“). Jakmile ve všechni zkoušení vystřídali, zasedli zpátky za lavice a profesorka úřadovala za katedrou. Jen výjimečně se pouštěla do vycházek po třídě. Jeden z důvodů bylo asi také to, že velkou část hodiny zabralo čtení článku z pěkných barevných učebnic. Poté co si studenti ústně prošli cvičení, následovala dvě minuty dlouhá španělská lidová znělka (související s textem) ze stejného hi-fi systému, jakým vládne profesor Rufer. Znělka uvedla poslech, při němž se k nám profesorka přitočila a začala ochotně vypravovat o španělštině. V průběhu poslechu sice přišla jedno- mu z žáků esemeska, profesorka to však přešla taktickým mlčením. Během poslechu, kdy si s námi profesorka povídala, jsme se dozvěděli, že tato třída (septima) se učí španělsky již 3,5 roku a že už mají za sebou pobyt ve Španělsku. Profesorčin zájem o nás přerušil až konec španělského rozhovoru linoucího se z magnetofonu.

„Dneska si ztratíme zavazadlo na letišti,“ dává profesorka pokyn k pokračování hodiny, na který studenti reagují okamžitým rozdělením se po dvojicích a diskutováním na dané téma. Během rozhovorů mezi žáky nám začíná vysvětlovat, kterak je důležité umět se správně domluvit i v těch nejnepředpokladatelnějších situacích. Rozhovory studentů přerušilo zvonění a profesorka rozpustila hodinu s tím, že lekci dodělají příště. Odcházeli jsme plni dojmů z této úžasné, takřka maminkovské profesorky.

<M. S. a H. T.>

jako pomůckou pro rozeznání typu přídavných jmen, nefunguje ve všech případech, začala studenty nabádat, aby si pomáhali pocitem, co se jim zdá, že zní správně. Poté měli studenti ve skupinách vypracovat cvičení ze své učebnice. Studenti na něm pracovali v trochu nešťastně rozdělených skupinkách 5/4/2. Na závěr hodiny profesorka pouštěla anglický rozhovor na magnetofonové pásce. Ohromný kazeťák, který si na hodinu přinesla, však potřeboval zásuvku. Ta se našla až po chvíli zkoumání třídy, tudíž musel být rozhovor značně zkrácen. Naši domněnku, že tato vyučovací místnost je nově zařízená, potvrdil fakt, že zde ještě nebylo připevněn „zvon“ na ukončení hodiny, kterou si tedy mohla profesorka ukončit, kdy chtěla. Ačkoliv nám se zdála hodina podivně rozveklá, studenti jevíli o výuku zájem až dokonce hodiny.

<M. S. a H. T.>

Čeština (3.G)

Terciáni o nás projevovali asi největší zájem. Tedy ze začátku hodiny. Potom se začali věnovat vidům a opravování testu. Po třídě se sem tam něco proletělo, např. pecky, ale i zadání testu atd., o věcech poházených po linoleu ani nemluvě. Z nějakého důvodu byly vzadu u stěny naskládané lavice. Po opravě testu následovala cvičení z učebnice. Navzdory tomu, že test dopadl průměrně, odříkávali studentíci tvary sloves téměř bez chyby. Překvapilo nás, že profesori studentům nižšího gymnázia tykají. Třída sama byla holá, bez větší výzdoby, kromě řetězů, které byly kolem konzolí obmotány zřejmě už od Vánoc. Jak se hodina blížila ke konci, výklad nabíral tempo, takže závěrečné zvonění přerušilo profesorku uprostřed věty. Věta zůstala nedokončená, protože zvonění zabraňuje profesorům, aby přetáhli, což terciáni pochopili tak, že se zvoněním úprkem vyrazili ze třídy.

<T. K.>

Angličtina (7.G)

Do angličtiny jsme vstoupili již v průběhu výuky, přivítalo nás nehostinné prostředí velmi spoře zařízené třídy, kterou tvořily v podstatě jen hezké kulaté stoly s taktéž kulatými židlemi (z tohoto komfortu nás však pekelně bolela záda...). Tyto židličky záhadně popouzely studenty k neustálému podupávání nohama. Ve třídě se nacházely pokusy o vylepšení nehostinného interiéru v podobě obrazů. Jinak zde byla křídová tabule a opět strašlivé linoleum. Mladá angličtinářka českého původu mluvila celou dobu anglicky, i když s poměrně značným českým přízvukem, a jela přesně podle učebnice New Headway. Tuto hodinu probírala třída typy přídavných jmen (absolute, base). Potom co se ukázalo, že pravidlo, které profesorka zavedla

Požadavky na vylepšení naší školy

- lis na PET lahve
- elektrické žaluzie
- jídelna s dírkovanými židlemi rozličných barev
- rozhlas
- stupínky
- automat
- „nádražní“ hodiny na chodbě v obou patrech

Dvořákovo gymnázium z pohledu studentů – o drtiči lahví, studentské tvorbě a časopisu Demo

Když se vyskytla příležitost setkat se s tvůrci studentského časopisu Demo, ihned jsme byli pro, přestože jsme zpočátku vůbec netušili, jakým směrem se bude rozhovor ubírat. Nakonec jsme odcházeli spokojeni. Dozvěděli jsme se vše podstatné o časopisu Demo (dostali dokonce jeden jeho výtisk), dále o hudebních skupinách, jež na škole vznikají, a o dalších aktivitách studentů Dvořákova gymnázia.

Rozhovor probíhal dle mého názoru v nejhezčí třídě školy, na kterou jsou také studenti po právu pyšní. Žlutě vymalovaná třída s modrými karikaturami žáků třídy, stylově velice podobné těm, které namalovali letošní primáni septimě, s dominantním, letitým křeslem a pohovkou, která přímo vybízela k sezení. Usadili jsme se a já, ač bez záměru cokoli tajit, velice nenápadně zapnul diktafon...

Drtič lahví!

Nemohli jsme se nezeptat na to, co nás zaujalo na škole vůbec nejvíc – drtič lahví. Nebo spíš Drtič lahví (viz foto). Stačí jen lehounce posunovat s držákem dolů a pet láhev se velice efektivně drtí, což, jak nám potvrdil sám ředitel gymnázia pan profesor Plecháček, přináší uspokojení a pocit úlevy. Je v každém poschodí, a tak ani výprava porgánů neodolala a narychlo vypila láhev vody, aby ji pak mohla k všeobecné radosti všech zmáčknout. „To když se zavedlo, tak to byla strašně populární věc. Chodila tam celá procesí. Jednu dobu to dokonce zastřelo i tu popularitu, kdy děvčata chodila ve skupinkách na záchod, takhle chodila ve skupinkách k drtiči. Teď už je tu rok, tak se to okoukalo a zase se začalo chodit ve skupinkách na záchod. Všechno se vrátilo do normálních kolejí.“

Tak nevím, možná by se vyplatilo pořídít drtiče lahví i na PORG. Aspoň by to utužilo vztah student–profesor. Místo na odpočívadle by se odehrávaly uvolněné konzultační hodiny

u drtiče. Místo na čaj by se chodilo na láhev. Drtič je ideální místo k seznámení. Lidé se více poznají, spojí síly, aby dosáhli kýženého výsledku, totiž dokonalého zdrčení láhve! „Možná by se i přestali opouštět...“

Avšak trošku se děším kreativity porgánů v případě drtiče. Porgán a drtič... Asi to nebude úplně nejlepší nápad.

Tai-chi, filmový klub, šachový klub...

Kromě drcení lahví existuje na škole spousta jiných činností. Probíhá zde výuka tai-chi (nebo jak se to píše...), pan profesor Fantys zde vede velice oblíbený filmový klub, škola má i šachový klub, profesor Volák se chystá zřídit čajovnu. Hrdí na svoji undergroundovou čajovnu s kobercem, rezavým dřezem, prastarou pánví a sporákem jsme si moc nedokázali představit, kde by se v perfektně prosluněné škole s moderním vybavením na každém kroku, škole, kde i záclony jsou na elektriku, dala zřídit čajovna. Inu, necháme se překvapit. Zatím zde existuje, pokud jsem správně pochopil, jakási mobilní čajovna: „Podle toho, kde mají zrovna náladu. Když třeba mají náladu posedět si ve třídě, tak si to udělaj ve třídě...“

A samozřejmě nelze opomenout hudební činnost. „Máme dvě školní kapely, s jedním zpěvákem, třemi kytaristy, dvěma bubeníky, basákem a basistkou.“ Chystá se školní festival v tělocvičně.

Žáci si dokonce postavili hřiště na beach-volejbal. Abychom nezůstali pozadu, museli jsme argumentovat, že bychom ho neměli kam dát... Areál školy skýtá vůbec mnoho hřišť. Dvě hřiště na volejbal, hřiště na tenis...

Z řad každoročních akcí na Dvořákově gymnáziu jmenuji alespoň jednu: Každým rokem zde mají žáci kvarty na starost vánoční výzdobu. Jeden rok žáci omotali školu metry a metry nevkusných blyštivých řetězů, další rok pořídili 20 umělých stromčků a rozeseli je po škole, jindy žáci vymysleli decentní a jednoduchý způsob, jak zkrášlit školy v čas vánoční.

A abych nezapomněl – funguje zde studentská rada. (Zde jen malou odbočku: studenti se evidentně chtěli rozpovídat o studentské radě trošku důvěrnějším tónem, se smíchem se nás tázali, zda nejsme špióni – „Nemáte nějaký diktafony, že ne?“ Smích však vystřídalo objevené zjištění – „Co to leží na tý židli?“ Omámeni senzacechtivostí jsme se snažili přesvědčit studenty, že diktafon „pouze leží“. Studenti Dvořákova gymnázia jsou však natolik bystří, že poznali, že diktafon nejenže leží, ale ještě k tomu nahrává! Pročež mám dojem, že jsme přišli o cenné informace ze zákulisí školy...)

Studentská rada však nějaký zásadní vliv na školu nemá. Poté co dosáhla svého hlavního cíle, totiž zřízení hřiště na plážový volejbal, se volně přetransformovala ve školní časopis Demo.

Demo

Jelikož celá debata probíhala mimo jiné se šéfredaktorem Demo, byla by škoda nevyptat se ho na časopis, neprovést analýzu (časopisu) a nesrovnat ho s naším skvělým, oblíbeným PORGazeemem.

Demo vychází od začátku minulého školního roku a doposud vyšlo šest čísel. Vychází tedy jedno číslo za čtvrt roku, přý dokonce i pravidelně! Jelikož je škola velká (mají i výchovného poradce!), mají tvůrci Demo velkou práci s reklamou. Na rozdíl od nás, kde se vyvěsí jeden letáček a může se prodávat, je zde potřeba studenty delší čas před vydáním připravovat. Přesto však vychází časopis v nákladu 80–100 výtisků. Mně se dostalo do rukou číslo čtvrté, všechno, co zde napíšu, tedy vychází ze zkoumání pouze jednoho čísla.

Přestože má škola kolem pěti set studentů, tím pádem i více potenciálních příspěvateľů, časopis se skládá ze tří přeložených papírů A3, všeho všudy má tedy pouze 12 stránek (zato však hustě popsaných). Časopis je nesvázaný, protože by se to nevyplatilo. Tiskne se na kopírce ve sborovně, přičemž papír si nosí studenti sami, toner nedobrovolně sponzoruje škola. Prodává se za 10 Kč, což je srovnatelné s PORGazeemem, který má stránek přibližně dvakrát tolik a stojí také dvakrát více.

Časopis začíná poměrně dlouhým úvodníkem, kde šéfredaktor popisuje, kterak Demo vzniklo, a apeluje na studenty, ať taktéž přispějí – situace nám dobře známá. Následuje po-někud strohé Stalo se, Patero příspěvatele („Pokud příspěvek mailem posíláš, text jest v příloze pouze.“) a stálá rubrika IN a OUT („Out je nekupovat si náš časopis,“ „In je jódlovat na toaletách.“) Následuje komentář „Poslední zvonění“, u kterého jsem téměř uronil slzu, když jsem v nostalgii vzpomínal na základku, kterak na nás deváťáci lili vodu... Ano, o posledním zvonění si můžeme nechat jen zdát...

Nechybí deníček z týdnu stráveného s Rakušany, informace o zeměpisné olympiádě a sportovních akcích, recenze na Matrix Reloaded a 8 Mile. Více než třetinu časopisu tvoří dle mého názoru velice zdařilý zápisník z návštěvy Anglie. Když však vidíte ty čtyři hustě popsané stránky bez fotek, moc se Vám do čtení nechce... Poslední jsou Divadelní texty.

Zadní obálku tvoří komiks Ze života hmyzu, který je na rozdíl od našeho bravurně zvládnutého fotorománu o (!!!) hmyzu. Bohužel, občas jsem měl problémy vyluštit slova, což přičítám za vinu kopírce...

V Demu prý bývá – v čísle 4 však nikoli – údajně velice oblíbený horoskop, který za všeobecného veselí vymýšlí jeden ze studentů.

Přes veškeré problémy, ať už po stránce grafické (místo takřka neidentifikovatelných fotek by možná bylo vhodnější, kdyby, jak je z titulní stránky a komiksu patrné, zdatná malířka Demo něco přikreslila, vůbec by to podle mě mnohem více oživilo celý časopis) či mluvnické (především spojování slov) si myslím, že Demo jednou bude na stejné úrovni jako PORGazeem. Stačí zvýšit počet článků, zavést více pravidelných rubrik...

Nespornou výhodou Demo je, že díky velikému počtu studentů není problém udržet si informovanost – na škole a mezi studenty se děje paralelně tolik činností, že je pro jednoho studenta problém všechny sledovat. Proto se z časopisu dozví každý opravdu něco nového, něco, o čem by se jinak pravděpodobně vůbec nedozvěděl.

(H. T.)

Tereza Kryšpínová, Alena Vytisková, Hynek Trojánek, Matěj Schneider

Po mém příchodu se škola změnila

rozhovor s ředitelem školy, bývalým zástupcem ředitele na PORGu - Andrejem Plecháčkem

Jaké jsou hlavní rozdíly mezi PORGem a kralupským gymnáziem?

Hlavní rozdíl je v tom, že PORG je mnohem menší než kralupské gymnázium, které je spojeno i s obchodní akademií. Je tu asi 500 studentů, takže nepanuje taková „rodinná“ atmosféra jako na PORGu, vztahy mezi studenty jsou méně důvěrné.

A vztah mezi studenty a školou?

Studenti se od sebe hodně liší. Někteří studenti jsou pevně spjatí se školou, jiní tu stráví jenom pár vyučovacích hodin a jsou rádi, že jsou venku, a po maturitě se tu už neukáží. Zvyk, že bývalí studenti přijdou navštívit své dřívější spolužáky, je tu v menší míře než na PORGu.

Změnilo se nějak výrazně Dvořákovo gymnázium za dobu, co jste jeho ředitelem?

Určitě se změnilo. Hlavně se změnila atmosféra. Před dvěma lety byl profesorský sbor v krizi, kantory to tu moc nebavilo a neměli dobrý vztah s vedením. Teď je tady perspektivní mladé jádro, které dobře vychází se staršími profesory. Atmosféra se změnila i mezi studenty, dříve měli mnoho zakázáno, nyní se jim snažíme vyjít ve všem vstříc, včetně toho, že se pokoušejí vydávat dobrý časopis.

Inspirujete se PORGem?

Snažíme se učit jako na PORGu, zavedli jsme školy v přírodě a na konci školního roku dobrodružné výpravy. Slavíme Vítání prázdnin, což je jakási obdoba Vodní slavnosti.

Zapojujeme se i do kulturního života města, třeba Lednovým undergroundem, nebo Notou D. Pro studenty pořádáme sportovní kurzy i jazykové výjezdy do zahraničí.

Jsou na škole ještě jiné studentské aktivity kromě vydávání časopisu?

Ano, jsou tu dvě hudební kapely a různé zájmové kroužky: filmový klub, čajový klub, taj-či, šachy... Mimo to studenti pořádají různé akce, kromě maturitního plesu i studentský ples, Notu D, Den pro dobré slovo, Portu Vita a další. Sami si postavili beach-

-volejbalové hřiště za školou. Hitem je v poslední době florbalová liga, které se účastní týmy ze tříd i tým profesorského sboru, který překvapivě vede.

Je obchodní akademie nějak výrazně oddělena od gymnázia?

Studenti z gymnázia se se studenty akademie pochopitelně znají, jezdí spolu na všelijaké výlety. Je pravda, že studenti z obchodní akademie většinou dojíždějí z větší dálky a zřejmě právě oni jsou se školou méně svázaní, ale žádné výrazné rozdělení tu není.

Jak se na škole podepsaly povodně v srpnu roku 2002?

Celý suterén byl zaplavený do výšky více než jeden a půl metru. Voda byla v tělocvičně, knihovně, jídelně, kuchyni, ve školníkově dílně, kabinetech a skladovacích prostorech. Celý rok jsme sháněli peníze na opravy. Dostali jsme finanční příspěvky, hlavně ze zahraničí, z Německa od samaritánů z Hamburku i z dalších zemí.

Budova byla rekonstruována a markantně se změnilo její vybavení. Vybudovaly se tři nové učebny výpočetní techniky, nová učebna fyziky s laboratoří, nová knihovna a vybavení celého suterénu, jehož současná podoba je dílem jedné bývalé studentky, v současnosti architektky.

Jak vaří vaše školní jídelna? Lépe než jídelna Na Korábě?

Já bych řekl, že ano. Ale korábskou jídelnu považuji za jednu z nejlepších z těch, které jsem měl možnost navštívit. Naše kuchařky vaří výborně, jsou ale zvyklé vařit jen jedno jídlo, tak je teď přesvědčuju, aby vařily dvě. Až budou vařit dvě... to bude jako od maminky nebo od babičky.

Co děláte ve volném čase?

Snažím se sportovat, jezdit na hory i do ciziny, o prázdninách jsem byl v Africe a rok předtím na Sibiři. Snažím se každý rok někam vyrazit. Taky chodím do kina, teď bude Febiofest, tak se určitě půjdu na něco podívat.

TO NAPSALA VONA

aneb GYMNÁZIUM JAROSLAVA SEIFERTA

Vcházím do tělocvičny. Je plná úplně cizích lidí! Cítím se, jako kdybych přistála na nějaké hodně vzdálené planetě. Ten člověk, který mě přivítal, přichází k ředitelce (konečně někdo známý!) a říká cosi o tom, že „tady má jednu hrozně vyděšenou studentku“. A ředitelka se na mě jenom podívá, pak mě **CHYTÁ ZA RUKU** a vede k poněkud hlučnějšímu koutu holek. „To je vaše nová spolužačka, tak se o ni postarejte...“

A sakra... tak nějak uvažuji o tom, co právě teď vidím. S téměř lidma strávím dva roky, no potěš pánbůh... Tamhle ta holka mi až neuvěřitelně připomíná jednu korábanku, tyhle dvě zase vedou užasnou debatu o tom, jak dobře nebo blbě vypadá jaký profesor a jak „tamten kluk je pořád stejně slizkej“. Ehm... usmívám se a sedám si vedle nich na lavičku. Začíná to bezesporu zajímavě. Ředitelka pronáší řeč a pak se všichni zvedají a odcházejí do tříd. Konečně si můžu všechny prohlédnout o něco pečlivěji. „Já jsem Šárka... Helena... Anička... Lenka... Kristýna...“ ... je jich strašně moc! Někteří jsou z Ruska, jedna dokonce z Vietnamu a hlavně... přílišně moc holek. Nevím, koho si zapamatovat dřív, snad naši třídní – to by mohl být docela výhodný tah:-) Zjišťuju, že nejsem v té třídě jediná nová, a to mě docela uklidňuje, co mě ale z klidu naopak vyvádí, že mě posadili do úplně první lavičky uprostřed – přímo před profesora. Dostává se mi strašně moc nových infor-

mací, hlásím se na předměty, dostávám naprosto nesrozumitelný rozvrh, snažím se všechno si zapamatovat a přitom ještě zaregistrovat, že mám být zítra v tolik a tolik na srazu u zoologické zahrady. Koukám se kolem, kde má kdo kabinety, do toho ještě spousta jmen a lidí, kteří se hemží na chodbách a koukají na mě jako na UFO. No... ono je to asi oboustranné.

A jako perlička na závěr dne – celá třída se opět zvedá a míří na školní hřiště, kde čeká fotograf, a já jsem donucena nechat se vyfotit...

Naše škola není o moc větší než **PORG**, snad jen o jednu třídu (sexty jsou dvě) a pár profesorů. Na začátku roku se všichni septimáni přihlásili na jednotlivé bloky: matematický, humanitní, ekonomický nebo přírodovědný. Společné předměty jsou: čeština (4 hodiny), matematika (3 hodiny), angličtina (3 hodiny), druhý cizí jazyk (3 hodiny), filozofie (2 hodiny), tělocvik (2 hodiny), fyzika (1 hodina) a informatika (1 hodina), po rozdělení na bloky se pak rozvrh doplní. Já jsem šla na humanitní blok, což pro mě znamená ještě tři hodiny češtiny navíc, tři hodiny dějepisu, dvě hodiny sociologie a dvě hodiny zeměpisu. Biologii ani chemii nemáme. Volitelnými předměty se ještě doplňují hodiny do celkové počtu 32, přihlásila jsem se na seminář filozofie a na francouzskou konverzaci...

S nadějí, že už nikdy v životě neuvi-

dím periodickou tabulku, jsem znovu vstoupila do třídy a začala školní rok. Neuvěřitelně mě potěšily hodiny filozofie (na které máme prof. Jirmanu), sociologie a informatiky. Čeština je velice náročná, už proto, že ji máme sedm hodin týdně, nicméně se zbytečně nezabýváme dlouhými interpretačními cvičeními (aneb: napiš tam, co tě napadne, co nejvíc to okecej, hlavně, když toho bude hodně, a že je to úplná blbost, to nikdo nepozná). Bereme hodně gramatiky, větné rozbory atp., zároveň dopodrobna literaturu a často píšeme (to hlavně na blokových hodinách). Někdo může namítnout, že rozbory jsou kravina, ale opravdu byste nevěřili, jaké patvary se dají najít v běžném tisku – a to jenom proto, že si autor neuvědomil, jaká věta je hlavní a jaká vedlejší. Cizí jazyky mě trochu zklamaly, to je pravda. Opravdu mě nebaví sto padesátkrát opakovat jeden rozhovor typu: „dvě se sešly a povídaly si o chlapovi“ jen proto, že profesorka chce, aby si všichni počítli francouzsky...

Fyzika je zajímavá vzhledem k tomu, že ji máme jen hodinu týdně. Profesor pravidelně zapomíná, co jsme brali minule, a tak je to všechno brané tak nějak s nadhledem...

A nejvíc jsem se samozřejmě bála matematiky, ale strach mě přešel ihned. Ředitelka, která nás tento předmět učí, je milá a za každou cenu ochotná pomoci v čemkoli, cokoli zopakovat, kdykoli dát konzultaci... K tabuli vyvolává hlavně stu-

denty z matematického bloku, takže se my, humanitně zaměřeni, nemusíme vůbec stresovat, když zrovna něčemu nerozumíme. Písemky jsou rozdělené na lehké a těžké příklady, za každý správný krok postupu dostáváme nějaké body a za nějakých třicet procent je už čtyřka, takže nepropadová známka...

Konec školního roku na PORGu byl jako zlý sen. Kdosi mi řekl: „Reparát dávám jen extrémním flákačům.“ Kdosi mi řekl: „Napište ty testy“. Kdosi mi řekl: „Napište ten závěrečný test.“ Kdosi mi řekl: „Prosím vás, proč byste měla odcházet z PORGu?“ Jo, to já nevím... Testy jsem napsala... Ve škole se chtěl můj táta nějak rozumně domluvit s vyučujícím, jenže vyučující už zřejmě potom neměl žádnou moc. „Kdyby za mnou přišel váš otec dřív, mohlo by to dopadnout úplně jinak...“ Ale, ale, jakpak to? Přeložila bych to do srozumitelnějšího jazyka, ale nechci tu urážet žádného ředitele...

Vím, že mi můžou tři čtvrtiny z vás říct, že jsem přehnaně paranoidní a myslím si, že jsou lidé zaměřeni proti mně, ale zkuste se každý z vás, sám za sebe, zamyslet, co si o mně myslíte, a přitom nakolik mě znáte. Kolik z vás má svůj názor opodstatněný něčím jiným než: vypadá blbě, píše romány a jezdí na koni? Hm?

To, co tady píšu, už opravdu nic nezmění na tom, že je jeden profesor, který jednou hodnotí testy na základě nikoli správného výsledku, ale postupu – přestože mohou být numerické chyby, postup je v podstatě správný a student věděl, co dělá - a podruhé ho zajímají pouze správné výsledky. Profesor, který se jednou odvolává na vysoké školy, ale když se na ně začne odvolávat student, kategoricky jeho názor zamítne. Profesor, který zkrátka něco řekne a pak nesnáší, když se na jeho slova někdo odvolává. Říká tím sám o sobě, že předtím lhal? Nebo co to vypovídá?

Na reparát jsem nešla z několika důvodů. Zpočátku mi byla jasná jedna věc - že ať bych test napsala na 100 %, reparát je ústní zkouška a tam už žádné hmatatelné důkazy o tom, že to umím, neexistují. Už jsem si tím jednou prošla a dost nerada bych opakovala něco takového, jako je naprosté zapírání sama sebe a snad děkování milostivým, že mě ně PORGu nechali. K tomu přispěl i fakt, že důkaz o tom, že to umím, měla být má NAPSANÁ závěrečná písemka (btw: písemka, která průměrného studenta může svrhnout, a tedy podprůměrného logicky zachránit). Spíš jsem ale už byla z toho všeho unavená. Nebavilo mě to. Můžete to vzít jako vdaný soubor a máte asi pravdu. Já už prostě neměla ten stres a to všechno kolem zapotřebí... A to ani poté, co mi profesor řekl, že je si vlastně téměř jistý, že bych ten reparát udělala. Vím, že po

tom všem by byla velká šance, ale tam už zase převládla hrdost. Jestli chce, abych na té škole zůstala, mělo být všechno jinak. Kvůli němu odcházím a – ať si trhne nohou.

Moje škola je báječná. Ředitelka ji má jako vlastní dítě, miluje ji – a je to poznat. Na PORGu se všem předhazuje „rodinnost“ a „útlčnost“, ale předhazování je jedna věc a realita druhá. U nás panuje daleko osobnější přístup, profesoři a studenti si nejsou tolik vzdálení, už proto, že sborovna a všechny kabinety jsou volně přístupné, nikdo nikomu striktně nepřikazuje vykání a hlavně každý profesor je ochotný pomoci v každé situaci, pokud vidí, že se student snaží. Odráží se to samozřejmě i na žácích, kteří mají o ten daný předmět podstatně větší zájem: např. když češtinář dává do své látky hodně logického a to jenom kvůli těm matematicky zaměřeným. Ono to jde. A jde to u každé třídy. Nikdy se u nás nestane, že by profesor začal suše vykládat látku jenom proto, že třída je tak špatná, že už ho nebaví pro ni něco vymýšlet... Všichni, jak profesoři, tak studenti jsou podstatně víc přístupní. Všichni profesoři jsou schopni ustoupit svým předsudkům o někom a dát mu třeba novou šanci, i když má žák na začátku roku pět pětěk z matematiky a nic nedělá, učitel ví, že se všechno může změnit, a v první řadě se snaží pomoci, ne zavrhnout. A po každé pětce znovu. Proč? Přemýšlela jsem dlouho, kde je ten rozdíl mezi PORGem a mou školou. Myslím, že jsem ho našla právě tam, kde je to tak rozdílné, u písemek: špatná známka se dá za jakýchkoliv okolností napravit opravnou písemkou, která se zadává individuálně, podle možnosti studenta. Na PORGu je heslo „Chyby se dělat nemají“ a u nás „Všechny chyby se dají napravit“ a nikdy tam neexistuje nic takového jako: „Když se vám to nelíbí, můžete odejít, máme dlouhou frontu na vaše místo.“ A propos – slyšeli jste to o názorech? Že když někdo nějaký má, měl by si za ním stát?

Určitě namítáte, že je můj nadměrně dlouhý článek citově zbarvený, a máte pravdu, protože já jsem své škole tak hrozně vděčná, že je lepší než PORG, že zapomínám i na její špatné stránky. Jistě, má je.

Já měla PORG opravdu hrozně ráda, je to něco jako droga. A nejhorší je na tom vlastně to, že já se na Klause ani Profotu nemůžu doopravdy zlobit. Nemůžu, protože oni oba mi umožnili konečně si uvědomit, že ta jejich škola není ta nejlepší na světě a že i já mám možnost jít jinou a lepší cestou...

Markéta Zelená

Glosy

Shrábněte Evropu

Naše zahrada dostala na podzim novou podobu. Prof. Huňková využila listopadového listopadu a se studenty-výtvarníky vytvořila na zahradě obrazec, jenž nám na první pohled připomněl pouze symbol komunismu. Tomuto výkladu ovšem vadila čára rovnoběžná s topůrkem. Ta představovala evropský element. Přestože detailnější výklady už mohou být rozdílné, šlo rozhodně o dobrý nápad.

Když však probíhal první letošní Den otevřených dveří, studenti dostali příkaz tento výtvar shrabat. Prý by takové vtípky návštěvníci nepochopili (což je asi pravda). Však oni pochopí, až čtyřladvacet z nich nastoupí příští rok na naši školu...

<ap>

Tma ve zdech

Seděla jsem po kreativním psaní* sama v prázdné třídě. Bylo asi kolem čtvrt na šest, učila jsem se na test z biologie, kterým nám Nový muž zavařil. (Viz glosa v minulém čísle, za niž se E. O. tak hrozně styděla.) Přemýšlela jsem, jaký rozdíl je mezi billirubinem a billiverdinem, a vtom to přišlo.

TMA.

Poslepu jsem vyjela na chodbu. Z angličtiny a francouzštiny se začaly rojit siluety profesorů, do té doby se skrývajících na jakýchsi podvečerních seancích. „Co je?“ ptaly se stíny v sukňích. „Kde je školník?“ nesl se školou nezaměnitelný hlas pana řídícího. Vyčuhující silueta pronesla do temnoty něco ve smyslu: „Neviděl někdo školníka?“

„Zvolejte školníka.“

Oči přivykly tmě a rozkoukaly se.

Mareš si nesl z patra, kde světlo zůstalo, čaj a stoicky zaplul do seanční místnosti, ani v nejmenším se nezajímaje o elektřinu.

„Je to tělárna, je to tělárna!“ volal po chvíli ředitel vítězoslavně na Přibíka, stoupl si na lavici a zkoušel nahodit jistič či pojistku (spíš jistič). Chodbu na vteřinu osvětlilo pár malých jiskřiček a tma se rozhostila po celé budově. Pouliční osvětlení do dávalo tmavé chodbě zvláštní lesk.

Chtěl bych dokázat fungovat

Rozhovor s novým biologikářem, panem profesorem Toeglem

Rozhodla jsem se vyzpovídat pana profesora Toegela, vyučujícího chemii a biologie, hlavně proto, že je asi ze všech nově přichozích profesorů právě on nejčastějším předmětem hovorů mých spolužáků. Dali jsme si sraz v nově zřízené školní čajovně. Hodně mi pomohla Magda, drže se zapojoval i čajovník Matouš, i když musím uznat, že jeho otázky nebyly tak špatné. Pan profesor byl veselý a otevřený.

Jak jste se dozvěděl o PORGu?

Školu jsem neznal. Nikdy jsem o ní neslyšel. Učil jsem tady na nedalekém gymnáziu v Libeňském zámečku a jeden tatínek mé studentky mě poprosil, abych se sem šel podívat, že zrovna hledají vyučujícího na biologii a chemii. Tak jsem se sem dostal.

Co přijímací řízení?

Musel jsem mít hodinu, tu jsem měl myslím dokonce i u vás na bezobratlé. Byl jsem přijat.

Chodby, třídy, jak jsou vybavené. Vlastně se tady o všechno staráte sami, můžete si do tříd dát cokoliv. Zajímavé je, že jsou všude gauče. Máte taky všichni hrnky, pijete v hodině, což na těch školách, kde jsem byl předtím, neexistovalo.

Atmosféra se liší?

Jistě. Už jenom tím, že je méně lidí ve třídě, vzniká rodinná atmosféra. Určitě je to příjemnější hlavně pro studenty.

A pro vás?

Pro mě asi taky. Ale zase takový rozdíl v tom není. PORG je výběrová škola a není tady tolik průměrných a podprůměrných studentů.

Líbí se vám, když jich je méně?

Jistě. Čím větší je počet studentů, tím vzrůstá chaotičnost. Tím spíš se ztratí ti, co v hodině nedělají vůbec nic. Můžou si někde vzadu klidně číst a vy si jich nevšimnete. Nestiháte to.

Spousta profesorů třeba říká, že je jejich předmět je základ všeho.

Já můžu taky říct, že biologie je základ všeho, vždyť bez ní bychom tady nebyli, že?

Tady jde o to, jestli to říkáte, nebo ne.

Jestli to říkám o hodinách?

Ne, jestli si to opravdu myslíte.

Opravdu si to myslím. Myslím si to dokonce i v kombinaci s chemií, kterou učím také. Ne nejdůležitější, ale velmi důležitý předmět. A hlavně velmi perspektivní.

A kdybyste se nezajímal o biologii, čím byste byl?

O tom přemýšlím dost často. Vždycky jsem si přál být spisovatelem. A cestovat.

A kam byste se nejradši podíval?

Určitě někam do Ruska, na Sibiř, do Skandinávie, prostě tam, kde je zima.

Jak jste se dostal k biologii?

Bavila mě už od dětství. Rád jsem se díval na přírodopisné filmy. Ale ve škole mě moc nebavila.

Nešla vám?

Ne že by nešla, ale byl to takový předmět, který pro mne byl a nebyl, neregistroval jsem ho. Ani na gymplu vlastně ještě ne, bavila mě chemie. Pak jsem si říkal, že s biologií je to dobrá kombinace. Dnes mám biologii mnohem radši.

Máte domácí zvířata?

Mám psa. Měl jsem křečka, morče, potkana. Mám také sklípky. Vždycky jsme mívali andulky.

A jaký obor z biologie máte nejradši?

Úplně nejradši mám zoologii. A velmi mám rád biochemii. Na molekulární úrovni. Tam, kde už to nejsou základy, ale jdete do hloubky. Je to fascinující.

Jaký je váš názor na porgánský profesorský kolektiv?

Liší se určitě už věkovým složením. Když si to tak vezmu, jsou tady sami mladí lidé. Je tu poměrně dost mužů, to také všechno ovlivňuje. Když se někde sejde víc mladých lidí, vytvoří se tam příjemnější prostředí, než když člověk pracuje s lidmi, kterým je třeba nad šedesát. Já se zatím rozkoukávám, a proto je pro mě ještě všechno nové.

A co vás na PORGu poprvé zaujalo?

Určitě už to, jak vypadá škola samotná.

Učíte radši mladší nebo starší studenty?

Já jsem mladší nikdy neučil, letos je to poprvé. Ale učí se mi dobře i primáni a sekundáni. Jsou dost aktivní. Obecně tady platí, že lidé na PORGu jsou aktivnější než na školách, kde jsem učil.

Myslíte si, že váš předmět je nejdůležitější?

Pro mě určitě je. Ale nemyslím si, že je obecně nejdůležitější.

Jakou posloucháte hudbu?

Mám pár oblíbenců, ale skousnu snad všechno. Třeba se mi líbí irská hudba. Úplně nejradši mám Shinead O'Connor. Poslouchám všechny její desky, ta poslední se mi velmi líbila a zdá se mi, že je stále lepší a lepší. Také U2. Nejsem soustředěný na konkrétní žánr. Líbí se mi i vážná hudba. I když jí nerozumím, rád si ji poslechnu.

A filmy?

Do kina chodím často. Naposledy se mi líbilo Okno naproti. Krásný film. Good bye, Lenin, nádherný film pro zasmání, přesto docela dojemný. Viděl jsem i spoustu špatných filmů, teď asi čtyři, kdy jsem si myslel, že odejdu. Pak jsem se ale dodíval. Do divadla nechodím. Nevím, jestli je to dobře. Asi jsem měl smůlu na nějaké inscenace. Pro mě je dost těžké vydržet dvě a půl hodiny na nějakém představení.

Čtete knihy?

Teď čtu Spolčení hlupců. Měl jsem rád Steinbecka. Ještě kdysi ve vašem věku jsem měl rád Remarquu. Dneska by se mi to asi moc nelíbilo. Mám rád poezii. Třeba Baudelaira. Přečtěte si jeho Básně v próze.

Myslíte si, že hodně čtete?

Nemám na to čas. Ne, že bych si ho neudělal, ale mám toho moc. Večer jsem unavený a nejsem schopný si přečíst knížku. Poslední dobou čtu málo, ale v období kolem osmnácti jsem četl hodně. Jde spíš o chuť.

Co byste poradil studentům, kterým biologie nejde?

Biologie je předmět, který se z velké části musí učit. Nelze si vše odvodit. Ačkoliv si myslím, že spoustu věcí ano, je to otázka přemýšlení. Kdybyste se nad věcmi zamýšleli, tak by vám to pak šlo mnohem snáze. Nemuseli byste se tolik učit. Jinak si myslím, že biologie je strašně zajímavá. Už jen rozmanitostí živočichů a rostlin. Vědět o tom, jak se chovají různí tvorové na světě, to je prostě úžasná věc. Jistěže je to úhel pohledu, ale záleží na tom, jak to ten vyučující podá. Jestli vám ten předmět hodně otráví. Možná si už i tady někdo myslí, že díky mně se mu to znechutilo. Já bych řekl, že na každém předmětu je něco pěkného. Někdo inklinuje k humanitním, někdo k přírodním vědám. Když někoho něco nebaví, tak ho to nebaví. Nepochopím, jak může být někdo otrávený z biologie. I když zase by

se divil třeba matikář nebo fyzikář, že mi tyhle předměty nic neříkají a nebaví mě. Nikdy jsem v tom nenašel takový smysl, aby mě to mohlo začít bavit.

A co byste chtěl, aby si odnesli studenti z vašich hodin?

Zejména poznání, jak je okolo nich všechno úžasné. My dokážeme spoustu věcí, ale jsou tu i mikroorganismy, rostliny, jiní živočichové, a ti často dokážou něco, co my nemůžeme. Takže všechno okolo nás je skutečný zázrak.

Souvisí to s Bohem?

Možná ano. Nechci tvrdit, že věřím nebo nevěřím v Boha, ale určitě věřím v to, že vše pokračuje dál. Věřím, či spíše doufám, že existuje nějaká absolutní spravedlnost, že všechno má nějaký smysl a že ten smysl si můžeme nějak ověřovat a hledat nějaký řád. Jistě jsou ale věci, které nelze vysvětlit nebo nejsou exaktní. Nesouhlasím s církví, ale nesouvisí to s Bohem. Nejsem tedy klasický věřící, ale vím, že spousta věcí je mimo mě chápání. A věřím, že je něco víc než jen to, co je hmatatelné. Bez toho by to tady těžko fungovalo.

Máte nějaké životní krédo?

Já mám zatím ve všem zmatek a chaos. Takže mé životní krédo? Hledání. Hledat, hledat, hledat. Pořád něco hledám. Nevím co, ale hledám to. A doufám, že mě to nepřestane bavit. Jinak existuje spousta krásných moudrostí, ale jsou to jen slova.

Je něco konkrétního, co byste chtěl v životě dokázat?

O tom také velmi často přemýšlím, zda bych chtěl nebo co bych chtěl dokázat. Chtěl bych dokázat fungovat. Neztrácet energii a neztrácet chuť. Nemám žádný konkrétní cíl, nějakou tížádnost. Kdysi jsem taková přání měl, ale teď už ne. Nevím, jestli bych chtěl být prezidentem republiky nebo dostat docenturu z nějakého oboru. Nemám žádný konkrétní cíl. Nevím, jestli je to dobře, nebo ne.

Otázky kladly(i): Zuzana Burianová & Magda Hlaváčková (někdy i Matouš)
Foto: Matěj Strnad
Komentář a závěrečná redakce: Zuzana Burianová

Za okny se v šedooranžové záři hrozivě nakláněly holé koruny stromů. Školník přiběhl s lynchovskými poblíkávacími baterkami, kolem něho kroužilo pár profesorů a pravděpodobně i veliký stín pana manažera. „Neni něco zapnutý v sextě nebo v septimě?“ „To by to vyházovalo,“ podotknul na otázku učitelským tónem jeden z fyzikářů. „A barák?“ „Jdu se tam mrknout,“ řekl ochotně nejmenovaný, který byl do mrazu vyzbrojen péřovou bundou a krabičkou cigaret.

Když jsem odcházela, z bočního schodiště se ozývaly tlumené rány. Druhý den visel na jističi dolního patra útržek papíru s výmluvným nápisem N E P O U Ž Í V A T, ale světla už svítila všude. Nikdy jsem netušila, jak moc se občas (studentům) vyplatí setrávat na našem ústavu do pozdních hodin a co všechno se může uprostřed zdejší tlustých zdí odehrávat.

<Jitka>

* Bohužel už nemůžu napsat „kreativní žraní“, neboť se tradice pomalu vytrácí, dokonce už ani Adam nenosí Kolonády.

Když porgáni sportují

„Když nedojde k nepředvídatelné shodě náhod, měli by mít reprezentanti postup jistý.“ Takto jsem v minulém PORGazeenu glosoval příjemné výsledky prvního kola florbalové ligy středních škol. Ale co se nestalo. Zákon schválnost zapracoval a družstvo PORGu (nutno sebekriticky přiznat, že především vinou absence kvalitního gólmána) dokázalo ve třech utkáních nejen prohospodařit druhou příčku tabulky, ale dokonce rovnou spadnout na poslední, šesté místo. Podobně „úspěšně“ si zatím vede i pingpongový tým, takže české školy zachraňuje jako obvykle jen družstvo šachové. Nezbyvá než doufat, že alespoň na konci roku ze sebe neúspěšní florbalisté a ostatní porgánští sportovci auru neúspěchu setřesou a svou konkurenci na sportovním dni jako loni převálčují.

<tk>

O internetovém časopisu Saturn

<http://saturn.aktualne.cz>

Minule jsme si představili tištěný zpravodajský časopis Nové Listy pražského gymnázia Nad Alejí. Tentokrát zabrousíme do přece jen trochu vzdálenějších končin. Podíváme se na internetový magazín Saturn, na jehož tvorbě se podílejí studenti karvinského gymnázia a který byl v podstatě jedinou vážnější konkurencí Echa v příslušné kategorii soutěže FREINET 2003. Jeho redakce přijížděla na vyhlášení do pražské budovy Českého rozhlasu hýřící sebevědomím, měla však proč. Saturn již delší dobu nabízí směs aktuálního zpravodajství ze školy v podobě kratších článků čas od času proložených i delší glosou, zároveň se však věnoval i tématům se školou vyloženě nesouvisejícím – politice, kultuře, sportu atd. Svůj záběr v poslední době časopis ještě rozšířil, za zmínku pak stojí slušně navštěvovaná diskusní fóra pod jednotlivými články. U internetových magazínů hraje velkou roli i technická stránka – a ani tady Saturn rozhodně neztrácí body. Má vlastní, studenty naprogramovaný redakční systém, stránka sama je pak vyvedena v slušivém designu kombinujícím odstíny modré. Zklamání a rozhořčení poté, co byla práce zakladatelů odměněna „pouze“ druhým místem, tak lze vcelku chápat, méně už neopodstatněné obviňování ředitele PORGu a vedení soutěže z manipulace s výsledky. Ale obyvatelé jiných krajů obecně bývají velmi hákliví na projevy – třeba i domnělého – pragocentrismu a Tomáš „Gadžo“ Gawron zřejmě není výjimkou. Ovšem řešit nějak tuto žabomyší válku nyní již prakticky nemá význam. Raději přejdeme k tradiční druhé části profilu, pohledu do zákulisí, jež tentokrát zprostředkuje právě již zmíněný šéfredaktor...

Otázky pro Tomáše Gawrona, šéfredaktora časopisu Saturn

Nejprve bych poprosil o stručné představení vlastní osoby, třeba jako v nějaké televizní soutěži...

A co můžu vyhrát? :o) Na svět jsem přišel léta páně osmdesátého pátého, letos budu maturovat na karvinském gymnplu, poslouchám rock a mou největší vášní jsou motorky.

Kdy byl založen časopis Saturn a kdo stál u jeho zrodu?

Saturn vznikl v mé hlavě na jaře 2001. Netrvalo dlouho a pro svou myšlenku jsem získal dva kamarády, kteří mi v začátcích hodně pomohli (nyní již nejsou členy redakce). Nejprve jsme sprostě a neeticky okopírovali vzhled serveru kompost.cz, o pár měsíců později se k nám přidal JohnNy, který přišel se svým vlastním designem. Navíc vše předělal do databázového stylu, čímž se hodně zjednodušil systém přidávání článků.

Hlavní pohnutkou bylo informační vakuum o dění na škole – dříve u nás vycházel „Študák“. Moderovaný a cenzurovaný „dostatečně rudými“ soudruhy kantory byl poměrně oblíbený, nicméně po „textilní revoluci“ postupně zanikl.

Proč byla zvolena forma webzinu namísto klasického papírového časopisu? V čem je psaní na internet výhodnější, jaká má naopak úskalí či nedostatky?

Tisk vyžadoval buďto naše peníze, nebo spolupráci se školou. První možnost jsme jednoduše zavrhlí, druhá by s sebou jednoznačně musela přinést snahu ředitelství o cenzuru – což pro nás bylo naprosto nepřijatelné. Tištěné noviny nikdy nemůžou dosáhnout aktuálnosti webzinu. Jak jsem si všimnul u „oficiálních“ školních plátek, tak v nich převažují zejména informace o dějích dávno minulých. Je přece nesmyslné psát o výsledku dva týdny starého utkání, když o něm navíc ví celá škola.

Jaká je tvoje představa ideálního studentského internetového časopisu po stránce obsahové i grafické? Nakolik ji Saturn plní?

Po stránce grafické jsem naprosto spokojen. Nyní máme dokonce možnost zobrazení v tmavém a světlém „kabátě“, navíc lze zvolit i „blind friendly“ verzi pro zrakově postižené.

Studentský webzin by měl objektivně psát o všem, co se na škole „šoustne“, přičemž by se měl vyhýbat zprávám, které všichni vědí. Dále by měl přinášet informace i z okolního světa – zejména ty, které z různých důvodů sítí našich médií neproniknou.

Na netu jsou některé studentské webziny, jejichž hlavní náplní jsou pomluvy kantorů či rovnou vulgární urážky. Tomu by se měl rozhodně kvalitní „plátek“ vyhnout.

My se snažíme mít alespoň 2 aktualizace

týdně (tím myslím rozsáhlejší články). Na okurkovou sezónu máme preventivně pár časově nezávazných článků schovaných.

Nejvíce jsem nespokojen s tím, že většina práce leží na mých a JohnNyho bedrech. Ať se snažíme sebevíc, tak oba jsme zaměřeni určitým směrem, a některé věci nám nutně unikají. I proto se v poslední době snažíme najít nové aktivní redaktory.

Kolik lidí se na tvorbě Saturnu podílí? Podařilo se vytvořit stálou redakci?

Teoreticky se na obsahu Saturnu může podílet kdokoliv, nicméně za 2,5 roku existence jsme zveřejnili pouze jediný

externí článek. V současné době má redakce 7 členů. Nejvíce aktivity připadá na mě a JohnNyh – někdy musím ostatní doslova dokopat, aby něco kvalitního sepsali. Letos opustím školu – jsem fakt zvědavý, jak to bude se Saturnem dál. Trochu jsme s JohnNym uvažovali, že bychom mohli Saturn vzít s sebou na VŠ do Brna (tedy pokud nás tam cesty zavedou), ale to je ještě daleko.

Jak vychází Saturn s vedením školy? Stalo se někdy, že by musel čelit pokusům o nějakou formu cenzury?

Zpočátku byl náš vztah s vedením velmi chladný, pak zjistili, že jim nechceme ublížit, tak nám dali pokoj. Když jsme dostali oznámení o účasti ve finále Freinet, tak jsem se až divil, co všechno se o Saturnu od vedení nedozvím – holt proč se nepochlubit cizím peřím, že? Navíc když vyšlo najevo, že ředitel ani

neví, kdo je šéfredaktorem (byť je to v zápatí napsáno), tak jsme se aspoň pořádně nasmáli. Z některých výroků ředitele jako by číselo přesvědčení, že Saturn podléhá vedení školy. My jsme je nechali při tom.

Každopádně když chceme něco zjistit, tak nám poskytnou veškeré informace – to by podle mě měl být ideální vztah mezi časopisem a školou, nic víc, nic míň.

S pokusy o cenzuru jsme se nesetkali. Pouze jsme párkrát museli vysvětlit některé naše teze a názory, vždy jsme byli úspěšní ;o)

S druhým místem v soutěži FREINET jsi nebyl příliš spokojen. Jak bys zhodnotil její průběh a výsledky? Bude se Saturn případně ucházet o prvenství i v dalším ročníku (bude-li vypsán)?

V souladu s podmínkami soutěže považuji za vítěze Saturn. Řekli, že možnost svobodného vyjádření byla jedním z hlavních kritérií. My jsme měli zaběhaná diskusní fóra, zatímco Echo s nimi přišlo až po soutěži. Navíc na Echu nefungovaly některé části webu. Tvrzení porotce „Když jsme my tyto stránky testovali, tak tam žádné chyby nebyly.“ považuji za výsměch.

Další výtka – Echo má profesionální rozhraní od Bonuswebu, Saturn je celý „JohnNy-made“. V podstatě jde o vítězství sponzora nad prací studenta.

Po soutěži jsem se z nich snažil mejlama dostat, proč jsme skončili druhí. Nakonec mě umlčeli s tím, že v kategorii internetových časopisů už soutěž nevyšou...

Jednalo se o první ročník a bylo zřejmě nanejvýš vhodné předat cenu do konkrétních rukou. Uvítání ostravské konkurence ve stylu „Jé, vy jste opravdu přijeli?“ mluví za vše. My jsme měli oproti Ostravákům 50 km navíc, takže můžem být rádi za druhé místo ;o)

Jaké jsou tvé vlastní další plány? Jaký obor chceš studovat, čemu se chceš v budoucnu věnovat apod.?

V květnu mě čeká matura, pak přijímačky na vysokou... mířím humanitním směrem – filozofie, žurnalistika, jazyky – , zatím ještě nemám zcela jasno. Každopádně jsem v tom vašem Pepíkově ;o) strávil několik pěkných dnů na „chemických“ kolejkách. Praha se mi zalíbila, další možností je Masarykova v Brně.

Tomáš Krajča

Maturitní ples

Mezi tradiční společenské akce se letos pochopitelně opět zařadil maturitní ples. Jeho pořádání bylo, jak jinak, hektické a způsobilo nejednen menší rozkol mezi organizátory, nakonec ale přece jen vše klaplo. Početná návštěva (překvapivě i z nižších ročníků) ocenila na začátku vtipný a precizně připravený film, stejně tak i následnou hudební produkci (zejména nejdéle hrající skupiny Černe Thave). Jako vždy byl ples místem mnoha setkání (navštívila ho řada ex-porgánů, tváře zpola zapomenuté i stále ještě živé), stejně tak i místem společenské zábavy, kterou bohužel někteří kvintáni dovedli až za meze společenskosti. Ať se vezme kolem a kolem z jakékoliv strany, letošní ples nepřekvapil, ale vydařil se stejně, ne-li lépe než plesy předchozí. A mimo jiné nasadil radě septimánů pořádného brouka do hlavy – co budeme dělat my?

<tk>

PORG a internet 2.0

Není to ani tak dávno, co jsme se v PORGazeenu zabývali tematikou porgánských internetových stránek. Rád bych nyní upozornil na stálce, ale i na některé novinky, které se na síti síti objevily.

Echo (<http://echo.bonusweb.cz>) – stále na svém místě, hodné prvního doporučení, zůstává Echo. Kronika PORGská je aktualizována zhruba každý pracovní den, stejně je na tom i nová rubrika Báseň pro tento den. Stále je místo pro nové autory! (<http://sweb.cz/knihovna.porg/index.html>) – vzkříšené stránky knihovny nabízejí velký servis – tematické komentované odkazy k jednotlivým předmětům, knihovníkovy kulturní tipy, Ostrovní noviny ke stažení a řadu dalších zajímavostí.

Dnes Jazz a Jazzbox (<http://dnesjazz.org> a <http://jazzbox.cz>) – dva „muzikantské“ weby, na které se minule tak trochu pozapomnělo – oba originálně graficky zpracované, obsahem nijak výjimečné, ale to nejdůležitější, tedy informace o koncertech a dění v daných hudebních tělesech, poskytují.

<tk>

Žiju o tři dny pozadu

23. 10. 2003. Začínám psát. Je zima, ale neprší. Dnes je krásný den, i když jsem strávil celé dopoledne ve škole.

Jedu za babičkou na Moravu. Na nádraží byl takový nával, že se dalo hnout, jen když se hnul někdo jiný. Byli tam vojáci, skauti, děti s dřevěnými meči a zmatek. Teď se musí všichni nacpat do vlaku Jan Perner. Ve vlaku není jediné volné místo (naštěstí mám místenku). Ve vlaku se nikdo nebaví, všichni si čtou noviny nebo časopisy, někteří jedí banány, hladí chundelaté psíky. Venku se stmívá. Kontrolka WC svítí, někdo tam je. Asi je to ten pán, co sedí naproti? Trefa! Na silnici je zácpa – zahlédl jsem ji z vlaku.

Za babičkou přijely na návštěvu dvě bývalé kolegyně. Zazímoval jsem své kolo (koupil si ho dědeček, když se táta narodil); namazal jsem ho a schoval do kůlny. Když odjely, šel jsem s babičkou lampionovým průvodem k výročí založení republiky. Babička plakala dojetím.

Vracím se do Prahy. Omylem jsem si sedl do kuřáckého vagonu. Jsem líný si sednout jinak...

Byl jsem navštívit kamaráda, bydlí v naší ulici. Řekl mi, že Bena přejelo auto, že je mrtvej. Zjistil jsem, že je to hrozný, vidět kluka před týdnem, a teď vědět, že je... Pak se mi ulevilo: Ben je (byl) taky sousedovic pes.

Procházka s rodiči po Petříně. Byl jsem po deseti letech v zrcadlovém bludišti. Pes byl z procházky šťastný.

Zavola jsem kamarádovi, oblékli jsme si košile, kravaty, saka a šli jsme se psy. Jen tak.

Ani jsem si nevšiml, že je listopad. Všechny datумы jsem měl o měsíc pozadu.

Byli jsme se podívat s p. prof. p. Bidl[ákovou] v parlamentu. Ti poslanci se musí ale nudit. Zrovna nehlasovali, tak jsme si mohli sednout na jejich místa (jsou nepohodlná). Mají tam přípojku k internetu, můžou surfovat. Seděl jsem na místě Doležala.

Mike se moc divil, když jsme mu řekli, že se na Vánoce dávají svíčky do ořechů a pouštějí se po vodě.

Lov ryb. Nechytili jsme nic, ani ťuk. Vem si na ryby mejdlo a ručníček. Když chytneš hovno, můžeš si umejt ruce...

Zítřka mám deník odevzdat. Nevím, jak to bude vypadat, až si celý profesorský sbor bude špítat a hihňat, co ten Hrab prováděl.

Zjistil jsem, že v deníku žiju o tři dny pozadu – kdyby mi někdo usekl prsty, tak bych ještě tři dny psal...

Jakub Hrab

(Z deníku vybral a k vydání připravil Jakub Krč.)

Ani čas, ani prostor mi nebrání

Z deníku Terezy Langové

Deníky mám očislované. Život 1–6. Začala jsem psát, když mi bylo patnáct, právě včas, abych si zaznamenala průběh změny mého chápání světa. Z celého mého románu čítajícího asi 200 stran jsem se pokusila vysekat glosy a zápisy, které by mohly být nějakým způsobem důležité.

1999

Jsem zamilovaná do Silvestra. Nenávidí si mě, říkám si... jen polibek, dotyk... Jakoubek krouží kolem a nemůže se přiblížit. Smyslovost předežene často růst lásky, takže kořeny zůstanou slabé a dají se lehce vytrhnout. Velikonoční pondělí, Rostoky u Prahy, Silvestr: Nemusíš se pořezat, abych k tobě přišel. Stačí říct, že mě potřebuješ, že chceš, abych tě držel a hladil po vlasech. Realita je poněkud pozměněna faktem, že nůžky nejsou křoví a problémy světa jsou mnohem větší než moje. Definice kruhem je dnes reálným prostředkem komunikace. Mám pocit konce. Jsem vygumovaná, bez emocí. Víkend u Silvestra, utekla jsem z domova. ROHYPNOL. Čas neexistuje, prostor končí. Dětská psychiatrická klinika. Jedna holka mi tu nabídla pervitin. Nejsem dost silná odolat. Tři čárky péčka a srolovaná bankovka. Navštívil mě Jakoubek. Krouží a blíží se. Sochař Pavel Opočenský mi nabízí peníze, abych se s ním vyspala. Třídní výlet. Jakoubek je blízko. Vezmi mě za ruku, půjdeme spolu tmou, po cestě života, poslepu padneme do trávy, vykřikneš, anděli, křídla ti spadnou. Byla jsem celou

noc venku a fetovala. Máma brečí. Proplouvám dny jako voda ve Vltavě. Odjeli jsme s mámou do Francie, abych se zbavila závislosti. Bloumáme krajinou a spíme po nádražích. Máma je super tramp. Maminka mi koupí andulku, bude modrá. A možná že bude i mluvit. Naučím ji zdravit, říkat „jsi hezká“ a „uč se“. Moje modrobílá andulka vypadá jako kousek obláčku na nebi, a když mi sedne na prst, je to objetí malého dítěte. Vyzdobila jsem si pokoj látkou. Nad Ájou visí jeden s velrybou o vůli velké jako ona. Pervitin je minulost. Vzpomínky na budoucnost. Ája je nemocná, vytrhává si peří na křídlech. Asi má roztoče. Moc se o ni bojím. Tak Ája má málo vitamínů, ale možná je to i psychický. Zbláznila se mi andulka! Ája dostala jabloňovou větev a houpe se na ní. Škola v přírodě, Střelské Hoštice. Od rána mám divnou náladu. Nemám se moc ráda, nejím dál moc jídla. Jen trochu chleba. Pláču. Nikdo nic neví. Jsem živá? Už ani nemám hlad. Ája dál klove. Výzva Děkujeme, odejděte. Podaná nám dává písemku. Je hysterická, nejdřív řve, pak se divně směje, dokonce vrčela. Mám šestnácté narozeniny. Jsem dospělá. Jakoubek mi dal knížku básní. Vánoce. Všichni jsme se pět hodin hádali. Něco ve mně brzy umře. Na Nový rok jsem si dala pervitin.

2000

Máma odjela na dva měsíce do Jižní Ameriky. Má nás asi plný zuby. Ráda bych vedla běžný život. Jsem nevyšpalá. Fořtíková mě vyhodila, že jí tam nemám spát. Šla jsem ven a brečela. Byla jsem smutná, ale potkal mě Kubíček a mluvil moc krásně. Doma jsem usnula ve 4 hodiny. Spala jsem 21 hodin. Chodím do kostela. Večer jsem byla v jedny putyce, kde nějaký blb zpíval ruskou hymnu. Jedna primánka tu kouří a je strašně drsná. Jmenuje se Petra Vicherková. Už zase jsem si koupila pervitin. To je kolotoč. Vidím věci, co nejsou, nevnímám realitu takovou, jaká je, nebo možná právě takovou, jaká je. Ponořit své tělo do lázně z mléka, celá se potopit a oči otevřít, všude jen bílo, celý svět je bílý jako satební závoj. Kamenné prsty sochy mi tisknou spánky, až se mi točí hlava. Chata se Silvestrem a Evou. Chodíme krmit ovečky, ta boží stvoření, mají krásné oči, ale nenávidí mě, pronásledují mě, vůbec se mě nebojí. Jak mohli přirovnávat někoho tak úžasného, jako byl Ježíš, k těmto zvířatům. Ježíš byl beránek boží, ale ovce musí být od ďábla. Večer jsem si pořezala zápěstí. Děťství – duhová bublina z nachu, ne hračka pro drsné ruce. Šimon mi řekl, že včera měl piko, je pomalu horší než já. Je první jarní den, všichni se radují a kluci jdou na oběd bez bund. Kalfus je teplej na omak. Máma se vrátila, je poštipaná od komárů, ověšená náramky a vypadá jako indiánka. To víte, dva měsíce pralesa. Blíží se něco divného, nevypočitatelného. Musíme pryč, nebo nás to rozmačká. Jsem hladová po něčem krásném, co mi rozbuší srdce a zamotá hlavu. V této době jsem Silvovi, Evě a vůbec všem tak vzdálená. Beru pervitin. Je to tvrdá droga, není mi dobře, když ji dlouho nemám. Měla bych přestat, ale bude to těžké. Možná chci padnout až úplně na dno a už se nezvednout. Ale stále se ještě učím a chodím domů. Nikdo neví, co znamenají ty kuličky na chodníku, to podivné chování zvířat, to, že lidi neslyší,

když mluvím, nikdo neví, co to znamená. Tramvaje nejezdí, jak mají, nejezdí někdy ani po kolejkách, kdo do nich pustil ty netvory dovnitř, žerou ty malé děti, nemají určité ani tramvajenku. Kdo ví, co znamená to rudé nebe, bledý měsíc v zemi, ty zakrvené šaty kurtizány, které vlají na stožáru Pražského hradu. Co to znamená? Co znamenají ryby, které umírají na ulici, marně sebou pleskají o kočičí hlavy, a ta krev, co byla rozlita ve vagónu metra, co nápis napsaný na stropě u nás doma, červen volající moje jméno: Trinity! Nic mi není cizí na světě, vše je součástí mé duše i těla, vše mnou prochází jako vzduch či voda, jako bych sama byla vším a prostupovala vším. Tangens lásky na druhou se rovná zápornému logaritmu počtu dní od prvního polibku k rozchodu. Ekonomie Boží spásy. Za noci temné s úzkostí, již jen láska zná, o srdce věrné, šla jsem nezřena, když v domě byl klid a tma, jistota ve tmě černé, šátkem chráněna, ó srdce věrné, jista ve tmě černé, za noci temné. Chtěla bych, aby na mě byli všichni stále hodní a milí. Aby mě hledali po hospodách. Andělé, vy zástupové posvěcení, kol mne se kladte k mému zachránění. Pro mne nic už nemá ceny, nač utíkat, k ničemu to není. **PROHLÁŠENÍ:** Chci být vytržená z reality dneška, aby mi žilami kolovalo kafe, aby mi cigarety zatemnily mysl, aby mi víno zaplavilo nervy. Nechci být svěží, nechci mít zdravou barvu, nechci být stejná, jako všichni ostatní. Chci vypadat divně. V propadlých očích skrývat pravdu, šokovat lidi. Chci pod divným, nevhodným oblečením schovávat vyzáblé, úžasné tělo. Chci být věčně hladová a beze spánku, do noci pracovat, abych se mohla jít opít. Chci, aby mě doma rodiče skoro nevnímali. Chtěla bych domovem beze zvuku proplouvat. Chci být důležitá pro Evu a Silvestra, chci jim něco dávat a ne jenom brát. Chci neustále, jak je to jen možné, slyšet krásnou hudbu, která mě učí létat. Chci být silná, abych příliš neplakala, chci být smířená se sebou samou. Chci stát blízko rychle jedoucího vlaku a nebát se smrti. Nechci být oblíbená za každou cenu, za ztrátu víry ve svou osobnost. Chci najít sebe, ne svoji roli, chci najít důvod, proč se neptat. Kdo jsou ožuvavci? To nikdo neví, snad jen Mojžíš a Krč. Chmel. Každý den trvá dva. Nevnímám nic, jen pravotočivě točím chmelovou rostlinku. Občas jí zlomyslně utrhnu hlavičku. Políbila jsem Páju a ona mi to oplatila. Pod bičem zeměděle Kapsy trháme prokleté trifidy. Eva se rozešla se Silvestrem. Hurá. Má-li na tomto světě něco nějakou váhu, pak je to olovo.

2001

Silvestr se mnou přestal komunikovat. Vidí, co chce vidět, a proto už nikoho nepotřebuje. Žloutnu barvou tramvaje. Diamanty se mi valej z úst jak mravenci. Políbil jsi mě na zápěstí, odrovnal jsi mě, na pár dní. Světlo síly ve mě svítilo, zářilo z očí. Rebel. Jsi moře. Jsi... nemiluju tě, anděli. Žiji minulostí v přítomnosti. V budoucnosti žiji přítomnosti. Už je vše jasný. Claro. Pravda. Pukáš svobodou, hejno ptáků ti přelétlo přes obzor, můžeš ohýbat tyče tramvaje. Včera měli rodiče 20. výročí. Zatmění měsíce, Šárka, hospoda, všechno je lež, prášky. Jsem napojená

na infuzi, je mi divně, vypláchli mi žaludek. Spolykala jsem 35 thioridazinů. Půjdu zase na psychiatrii. Měla jsem na kahanku, tentokrát už jsem mohla fakt umřít. Musím se ho zbavit. Válka pokračuje. Závislost. Boj o život. Jsem agresivní, náladová. Už je šero. Byla tu ségra. Něco ukradla a byla na policii. Rodiče to ještě neví. Nacpi si do pusy plnou hrst mandlí, těch slaných, co opekla maminka včera, když zabila tatínka. Jsou dobré, moc se jí povedly. Už jsi tátu zakopal? Ne? Tak až pak mandličky, nejdřív zakopej tatínka, aby se maminka nezlobila. Pár ti jich schovám, hrst, nebo dvě? Tři. Už jsi vydechl. Je světlem, dávná Judita. Jakoubek se zase blíží. Rodiče se hádají. Hádej se dost ostře, řvou na sebe, rozbijím skleničku o stěnu. Ze zjevně neoplakané křehkosti vyplést se chci. Hurá, mám 45,2 kg. Pod záminkou nákupu müsli si chci koupit projímadlo, ale lékárna je zavřená. Zase mě to láká nejíst a hubnout. Maturitní ples. Podivní tvorové v tělech mých známých. Hudba se zpomalila, jako pouťové zvuky zpomalené vodou. Prostor se zmítal v závratí, nemohla jsem se pohnout z místa. Rci, ó svatá Panno, kdyby mé hříchy převeliké byly, zda přesto vzala bys mě ke svému synu na nebesa? Máma chce rozvod. Po škole jsem dlouho seděla ve třídě, strhávala samolepky a přemýšlela. Napsala jsem křídou na koberec „smrt“. Nechce se mi domů. V koupelně jsem se náhle rozbrečela při věšení ponožek. Je to tím rozvodem. Chci zestárnout a vzdálit se od tohoto okamžiku. Měla jsem sex se Silvestrem. Poprvé. Jsme dvě. Tereza a Judita. Šla jsem za Silvestrem, opili jsme se. Pak se jen pamatuju, že do mě kopal, mlátil mě a pak mě vyhodil za dveře. Nevěřím, že to vážně udělal. Že mě škrtil. Že mě bil do obličej. Je nebečno. Potkala jsem nějakého kluka, vyprávěla mu svůj příběh a on mi řekl, že to musí přestat. Od té doby jsem Silvestra neviděla. Rodiče se stále hádají. Našla jsem si přítele. Jedeme spolu na výlet za město. „Tak, Terezo, leť, stačí se nadechnout a mávnout,“ řekl mi na vyhlídce. Mám dva reparáty. Sestra maturuje. Je Medarda, takže celý, celíčký den prší. Milovali jsme se. Nejdokonalejší sex je po ránu po vydatné snídani. Odjely jsme s mámou do Itálie. Moře je krásné, až kýčovitě anilinkové - udělaly jsme si překrásný výlet po skalách podél moře. V některých stromech je zakletá důvěra. Všude jsou ještěrky, člověk je musí překračovat, mají také italskou povahu. Tlapkáme po kamenech, rozvaha je za horama. Jmenuje se Otomar a já Kunigunda. Co před časem bylo roztomilé a přitažlivé, působí teď banálně až trapně. Doprovodila jsem ho na vlak. Průvodčí mu řekl: „To byla vaše žena? Pěkně vostrá, co?“ Postel je fádni oproti pestrému světu. Práce kleští. Propadla jsem. Vyhodili mě z Porgu. Našla jsem si jinou školu. Trojské gymnázium. Kolik je na světě cest a snů? A dýmek ještě nekouřených? Nejlepší je žena / protažená / nejlepší je muž / už. Uvázli jsme v tenatech pokrokářství.

2002

Hmm... zmeškala jsem výročí druhé sebevraždy. To se mi ještě nestalo. Jsem veselá myslí a plna nápadů. Ale spánek se mi vyhýbá a nedá se chytit. Byla jsem večer u Otomara, udělali jsme večírek na os-

trově (deka na zemi), i jsme tak spali a milovali se. Sestra je dnes poprvé v práci. Psala mi, že ji to nebaví a chce být doživotním flákačem. Dominika Vernerová se zastřelila. Je hříčkou osudu, že naše dávné taneční představení se jmenovalo Sebevražedkyně a obě jsme se pokusily zabít. Ona úspěšně. Vyspala jsem se do richilkova. Mám erotickou náladu, nejráději bych hladila lidi v tramvaji. O velkých prázdninách jsme jely s Evou na tři týdny do Francie. Katedrály. Prší. Eva je posedlá Rolling Stones a prohlašuje, že je Mick Jagger. V pláštěnkách jdeme po kopcích chundelatých jako pudli. Cestou přes most jsme slyšely řev pravěkého dinosaura, z něhož se vyklubal osel. V Marseille marně bloudíme místy, kde by naše mrtvolky našly až za týden. Projela jsem se na poníku a večer jdeme na Spidermana do kina. Pustou náhodou se ocitáme v přímořském letovisku Casis. Celý park, kde spíme, je posetý mravenci. Ešus se pokryl organickou vrstvou hmyzu. A navštívila nás Kočka. Velmi rychle si nás oblíbila, až se nakonec vloupala do stanu. Když byla vyklepána, vlezla si aspoň pod něj. Eva ji zahání africkým tancem mužnosti. Řádíme s Otomarem. Ležím na zmačkaném prostěradle zabalená v oříšku do jeho teplého těla a mezi stehny mám položený jeho penis. Oslepla jsem sny. Vltava se vylila z břehů. Přišla potopa. Podaná se vdala. Jakoubek udělal reparát. Přestoupila jsem na jazykové gymnázium Minerva. Ta minulá škola byla ústav pro slabomyslné. Chci víc! Ranní ospalost mi vhání do úst poetismy. Rozhodují se, že sny jsou vlastně mnohem zajímavější než reálný život. Otomarovi visí v pokoji cizí podprsena. To jsou věci, po dvou deci.

2003

Dny a týdny letí jako o život. „Takhle mi uteče celý život?“ ptám se mámy. „Ano, takhle ti uteče celý život.“ Ráno už je šero, jaro se tiše plíží. Plavu ve vaně od břehu až ke skalkám. Když se zvedám k odchodu, Otomar nechce, abych odešla. „Budeš se tu cítit sám?“, ptám se ho. „Ano...“ Občas mi vhní slzy do očí, jak moc osamělý vlastně je. Na maturitním plese flirtuji s TB. Milovali jsme se. „Ležím v posteli, která ještě voní po tobě.“ Chce si to zopakovat. Slunce svítí o sto šest. Utekla jsem přemýšlet na letišti. Když se masy kovu jako zázrakem odlepují od země, zdá se mi vše v životě snadnější. Epidemie Sarsu. Někdo zapomněl odstranit zimu z kalendáře. Záporný bodík! Učím se na poslední chvíli. Pudl sebezáchovy. Dny se vlečou jako med. Výročí sebevraždy jsem prospala. Jaké to asi je, být někdo jiný. Truchlohra života přechází do dalšího dějství. Na obloze je namalovaný překrásný obraz. Zpívá o volnosti, budoucnosti a modré barvě nebe. Tak trochu uniformní, futuristický, čistý a prosvětlený. Jako atmosféra Martánské kroniky. Vzdálená, plná pocitů. Nebe se sklaplo a voní. Sedíme vedle sebe na břehu Džbánů a pozorujeme západ slunce, realismus nebe a impresionismus hladiny. Změnila jsem se já, ne on. První máj. Z kanálů vylezli podivíni a naplnili město. Janyška se vdala. U babičky na venkově. Na verandě je oranžové bláto ze splaveného pylu. Pudl skoro sežrán rozverným párem vlkodavů. Jdu smíchy do vejvrtky. Výborně nevyspalá rozverně kazím písemku. Jakoubek vystoupil z kruhu a vešel. Přežili jsme zeď hřbitova a pijeme víno. Milujeme se. Škola je pro mě odhozeným nedopalkem. Jsem nejlepší ve třídě, mám na vysvědčení samé jedničky. Udělala jsem si průkazku Zdravotnice zotavovacích akcí. Měly jsme s Evou jet do Polska, ale její táta dostal mozkovou mrtvici. Bojím se. Pracuji, vyřezávám sochu ze dřeva. Začala jsem se učit znakový jazyk pro neslyšící. Dáša, maminka našeho pudla, zemřela. Nový školní rok. Maturitní ročník. Hurá do toho. Byly ti odkryty brány smrti, brány šedé smrti jsi spatřil? Nebe

se mi nezdá dost vysoké, nitro země dost hluboké. Ani čas, ani prostor mi nebrání, abych se odebrala kdykoli kamkoli... Mám život před sebou. Vzala jsem pudla k Otomarovi, štěkal do vzdechů. Stěhujeme se z našeho bytu v Dejvicích do Bohnic. Tam směřujeme všichni, jak podotkl stěhovák. Bydlím sama se sestrou, ale ta tu skoro není. Sama vstávám, sama jdu spát. Osamělost. Jakoubek vstoupil. Má strach z času. Já ne. Zamiloval se do mě učitel chemie. Je tomu rok, co chodím každé úterý pomáhat jako dobrovolnice v azylovém domě pro děti. Odjely jsme s mámou na opačnou stranu planety, na ostrov Réunion u Madagaskaru. Vysoké chundelaté hory, hluboké kaňony. Největší výkon mého života, denně uděláme převýšení kolem 1000 metrů. S mámou si hezky povídáme. Protože mluvím francouzsky, oddělujeme se od skupiny a plánuji nám jiné trasy. Máma mi vypráví, jak musela čerstvě po porodu přelézat v nemocnici plechovou zeď, protože se zasekl zámek sprch. Koupeme se nahé v jezírku. Jeden muž z naší skupiny se mi líbí. Milování na pláži. Byly jsme dva týdny na cestě. Jakoubek začíná kroužit nebezpečně blízko. Máme se rádi a přitom se naše kružnice nikdy neshodnou. Judita mi ublížila. Našla jsem si kluka, Martin se jmenuje. Miloval mě, ale já jeho ne. Přinesl mi orgasmus, budiž mi úcta. Chybí mi elán. Mám sbírku šesti korzetů. Zdají se mi sny o tom, že jsem agentka Jehoho Veličenstva.

2004

Jsem zase nejlepší v ročníku. Dnes jsem udělala závěrečnou zkoušku ze znakového jazyka. Předě mnou je plán mého života a je plná slunce a jitrního klidu. Díky.

Tereza Langová

Vánoční deník primy

Právě jsem se dozvěděl, že budu dneska zase leštit vázy a kliky. Už mě to štve. Utěšuje mě akorát to, že za dva dny budu mít večer volno a půjdu za svou milenkou Anežkou...

Zrovna jsem leštil kliku u salonu, když tam přišli nějaký chlapi v turbanech. Poslouchal jsem za dveřma a slyšel jsem, že se narodilo mimino, který bude vládnout. Myslím, že Herodes v noci nebude spát, protože se bojí o trůn. Mudrci říkali, že ho informují, kde to dítě je.

...

Mudrci nikde. Herodes dostal další šílený nápad. Zabil všechny mimina, co by mohly být ti mesiášové. Naštěstí s Anežkou ještě žádné nemáme. Na vraždění jsem se nekoukal, protože jsem zrovna vařil hovězí polívku.

...

Půlnoc: Poslouchal jsem za dveřma a zjistil jsem, že to hovězí nebylo hovězí, nýbrž dětské. Dělá se mi špatně, a to jsem tu polívku ani neměl k obědu jako Herodes. Až budu mít volno, půjdu s Anežkou na demonstraci.

Hanka Holoubková

Můj milý deníčku! Dnes jsem vstal už v šest hodin ráno. Oblík jsem se a šel jsem vyhnat ovce na pastvu. Dvě hodiny tam tak ležím a koukám na ovce, pak si dám snídani a najednou zjistím, že mi jedna ovečka chybí! Ostatní jsem zavedl do ohrady a jdu hledat ovci. Hledal jsem ji až do oběda. Naobědval jsem se a

šel jsem hledat dál. Po třech hodinách mi napadlo dojít pro chlapy, aby mi pomohli. Hledali jsme ji do devíti hodin. Chlapi to vzdali a šli domů a já jsem usnul únavou na zemi. Najednou se probudím a vidím anděla a pod ním je moje ovečka. Řekl mi, že mám jít do chlíva u hospody a vzít s sebou nějaké dárky, že tam bude židovský král. Tak jsem vzal ovečku a šel. Potom jsem se probudil ve svém domě vedle ovečky. Asi jsem si nic nepamatoval, protože jsem byl hrozně ospalý.

Lukáš Cedrych, František Křapka

Včera večer jsem se narodil. Ve chlívě s oslíkem a kravičkou. Pak k nám přišli nějakí cizí lidé a vočumovali mě jako v zoologický. Málem mě umlátili dárkama, který jsem stejně nemohl použít.

...

Máma s tátou mě prskli na vosla a jeli jsme jako páni do Egypta, do hlavního města Praha, né vlastně do Káhíry.

Ondřej Ticháček

Čtvrtek – nejhorší den mého života!!

Probudil jsem se ráno okolo deváté. Podíval jsem se na rozpis služeb a s potěšením jsem konstatoval, že mám dnes

volno. Procházel jsem se po krásném načechraném mráčku a vtom jsem uviděl tak krásnou andělku, že jsem málem spadl mezi smrtelníky. Usmála se na mě, kývla hlavou a šeptla, že má volno. Vyzrazil jsem směrem k ní. Vtom mě do hlavy klepl malý papírek. Byl to dopis. „Račte vkročit na povrch zemský a zvěstovat Marii, že se jí narodí mesiáš.“ To né, pomyslel jsem si. Rychle jsem však splnil úkol a spěchal za andělkou. Přiletěl druhý papírek. Stálo tam: „Vraťte se na zemský povrch a vysvětlete to Josefovi!“ Pomyslel jsem si, že Bůh si ze mě asi dělá legraci. Josefovi jsem to vysvětlil. V půli cesty za andělkou jsem dostal třetí papírek!! Odvážně jsem vyzrazil za Bohem, že mu řeknu, co si o něm myslím, ale před branou jsem si to rozmyslel a šel jsem za pastýří. Když jsem se doplazil zpět, andělka už tam nebyla. A to jsem se jí ani nezeptal na jméno!

Monika Kavanová, Eliška Machátová

Milý deničku, dnes mi den začal opravdu skvěle: Vstal jsem, seřval jsem tři sluhy a nechal je zbičovat, nakopal jsem ženu a potom jsem si dal hemenex a kafe. Po snídani jsem se pustil do úřadování. Dal jsem popravít pár Židů, vybral daň a poslal úlisný dopis císaři. Po hnusném obědě, za který jsem dal setnout pět kuchařů, mě přišli otravovat nějací tři tajrlíci. Nežli jsem je stihl vsadit do basy a mučit, řekli mi, že se prej vylíhnu

nějakej židskej král! A že se mu jdou poklonit. Dříve než opustili můj hrad, navrhl jsem jim, že až se budou vracet, ať se u mě zastavěj a řeknou mi, kde je.

V noci se mi zdál zvláštní sen: Přede mnou se vznášel nějaký okřídlený maník a já se ho snažil sejmut lukem. Ale šípy se před ním zastavovaly. Vypadalo to, že mi chce něco říct, ale než to stihl, probudil jsem se.

Jáchym Srb

Skvěle jsem se vyspal. Parádně jsem seřval dvacetčtyřku. Třicetdvojka mi připravila snídani. Devatenáctka mi donesla prášek na cukrovku, osmička smažené šneky na plešatost. Jsem v pohodě – pětadvacítká mi napustila vanu...

Představte si, co se nestalo! Uprostřed koupele ke mně přišla dvacetsedmička a řekla mi, že před dveřma jsou králové. Ihned jsem vyskočil – jaká to čest! Vzal jsem si své nejlepší roucho a šel je uvítat. Ale byli to spíš vandráci než králové. Dvacetsedmička to nikdy moc nemyslelo. Řekli mi, že dnes v noci se v mé zemi narodil židovský král. Řekl jsem si: Nějaká rebelie mezi nevolníky? Poslal jsem je, ať ho najdou a ať mi pak řeknou. A potom šup s ním do vody!

Matěj Jungwirth

Otesánek

Jel jsem tramvají. Celou cestu jsem pozoroval nějakýho chlápka – byl fakt divnej už na pohled. Zdálo se mi, že má abnormálně veliká ústa a vyvinuté žvýkací svaly. Ano, bylo to podivné, ale bylo to tak. Neustále se obližoval. Pokaždé, když takto vyplázl jazyk, poodkryl pár nevšedně ostrých zubů. Byl jsem z toho úplně hotovej. To není možný, co to je proboha za člověka? Jakoby nestačily jeho ústní odchylky, ani oči nezůstaly v normálu. Neustále těkal očima z člověka na člověka. Ba co na člověka, těkal na všechno. Na okno, na dveře, na poutko nahoře v tramvaji – ano, to poutko ho, zdá se, zcela hypnotizovalo. Jakmile ho zahlédl, zkoprněl. Zkoprněl tak rychle a tak moc, až jsem zkoprněl též. Ne však z poutka, nýbrž z jeho zkoprnutí. Vyplázl jazyk. Vykulil jsem oči, protože jsem opět zahlédl ty jeho zuby. Najednou se trošku skrčil, vyplázl jazyk – jakoby chtěl poutko olíznout – a pak, a pak to poutko i se šroubkem, který ho upevňoval, snědl.

Myslel jsem, že omdlím. Neustále jsem na něm visel očima. Zahlédl můj ohromný pohled a sklopil hlavu. Skoro jako by se styděl. Zastávka Ke Stírce. On vystoupil. Ve škole budu zkoušeněj. Tendle borec snědl poutko. Vystoupil jsem také.

Po pár vteřinách chůze se pán (bylo

mu tak padesát) otočil. Vida, že ho sleduju, zrychlil.

„Počkejte... Počkejte pane. To bylo neuvěřitelný, vy ste normálně sežral poutko!“ zvolal jsem bujaře a dostihl ho. Zastavil se a zkoumavě mě pozoroval.

„Jak ste to udělal? Simvás, dyť je gumový, neblbněte... to přece nemůžete strávit! No neříkejte mi, že váš žaludek stráví gu-“

„Tvrdíte, že jsem snědl v tramvaji poutko?“ tatíkovsky se na mě usmál chlapík.

„No jo, dyť sem to teď viděl. Úplně regulérně ste ho –“

„No dobře...“ posmutněl pán.

Jeho reakce mě zarazila.

„No, neříkejte mi, že ste ho nesněd, teďkonc sem vás viděl. Nebo snad tvrdíte opak?“ dorážel jsem na něj.

„Ne,“ zvažněl pán, „opravdu jsem ho snědl.“

„No vidíte, že jo, sem to říkal. Chm...“ zamyslel jsem se. „To vy takhle jíte čas to poutka?“

„No, kdyby jen poutka,“ záhadně se usmál pán. „Víte, asi je zbytečné zatloukat. Proto se vám zcela otevřeně svěříím.“ Pán se nadechl.

„Jen do toho,“ povzbudil jsem ho.

Pán zničehonic zamířil k lavičce. No vida, aspoň se posadíme, pomyslel jsem si.

„S plným žaludkem to jde vždycky lépe,“ řekl pán, sklonil se k lavičce

a ukousl asi decimetr dřevěné lavičky.

„Víte,“ začal s plnou pusou, „já sám nevím, co to je. Respektive, co mi je. Normální to ale asi není... Ale co mám dělat? Co byste dělal vy, kdyby vám odmalinka nutili knedlíky? K snídani, k obědu, k večeři knedlíky! Chodil jsem s pusou plnou knedlíků! Měl jsem knedlíky po kapsách, kdybych dostal hlad! Cpal to do mě horem spodem! Knedlíky, knedlíky, no tak Ládo, dej si knedlíčky!“ rozčiloval se pán a z úst mu litaly třísky. „Když dvacet let jíte knedlíky, jednou se prostě něco musí stát. A stalo se. Začal jsem vzdorovat. Zamknul jsem do pokoje a vzdoroval. Za dveřmi čekala máti s mísou knedlíků, prý až dostanu hlad. Ano, to bylo chyba. Neměl jsem totiž co jíst! Nic kromě knedlíků se u nás nevedlo! Ale já jsem vzdoroval pevně. Nejdřív jsem snědl sešity. Pak stůl. Pak postel. Po čase už nebylo co jíst. Vylezl jsem ven, a snědl jsem skříň. Snědl jsem pračku.

Postupem času jsem rozšířil svůj jídelníček. Dnes jsem schopen pozřít v podstatě vše.“

Chlapík Láda se nadmul pýchou, ukousl si pořádný kus lavičky a čekal na mé reakce.

„No,“ začal jsem rozpačitě, „teda řeknu vám, vy ste zajímavý... ehm... člověk.“

„No, já se to teďka snažím trošku eliminovat, snažím se jíst i normální jíd-

lo, jaké jíte vy, ale to víte, moc to nejde, no.“

„A kolik toho tak sníte?“

„Mno, tak akorát.“

„Čili? Co tak snídáte?“

„No, hehe, co dům dá. Ale dům už je celý vyjezený, to já si tak vždycky vyjdu na procházku, víte. Nóo, a v podstatě co najdu, to sním. Teď nám postavili u silnice zábradlí. Jsem už na patnáctým metru, to víte, kov moc nezasytí, jde to rychle. Nepohrdnu ale ani papírem, takhle antikvariát, to je žrádlo. Do knihovny už mě pustit nechťej, prý jsem nevrátil nějaký... no to je jedno... Anebo víte, co já rád? Oblečení. Nebo, nebo sklo, to je vůbec nejlepší. To si vždycky najdu někoho, ať rozbije okno, a pak to jdu vyjít. A večere, to je paráda. Tma, nemusím se ostýchat, to vlastní stačí jen jít a jíst.“

„Koukám, máte veselej život.“

„No, víte, ani ne. Občas mě přece jenom objeví nějaký takovej trouba, třeba jako tudle vy, a to je pak problém.“

„Ehm, proč je to problém? Co s takovejma lidma pak jako dě-“

„Jo to vám řeknu, víte, jak to je se smrtí J. F. Kennedyho?“

„No, zastřelili ho, ne?“

„Kdepak, chlapče... Podvrh!“

„Počkejte, dyť je z toho záznam... Tudle sem to viděl v televizi.“

„Jo, taky se divím, že jim stálo za to to v Hollywoodu zfilmovat a rozeslat do všech televizí jako oficiální záznam. Fíha, to muselo stát peněz. Ale vypadá to docela věrohodně.“

„Proč by to prosím vás dělali?“

„Proč? No, já nemůžu za to, že někoho pohoršuje záběr na mě, kterak mu okusují nohu.“

Tentokrát jsem vskutku málem omdlel.

„Vy jste ho snědl?“

„Ne, proboha ne, ne. Ne celýho, jenom nohu. Jenže pak se začal vzpouzet, nějak jsem mu zavadil zuby o krk, on začal řvát, tak jsem ho snědl pro jistotu celého, najednou tam bylo spousta krve, spousta lidí, no řeknu vám, tolik povyku kvůli ničemu, radši jsem šel pryč...“

Drkotaly mi zuby. Ne zimou, ale hrůzou.

„Aaa, co-co-že teda pak dělá-dělá-te s tako-tako-takovejma jako sem j-j-já?“

„No co by,“ bodře mě poplácal Láďa po rameni. „Jím je!“

Bylo to jako zlej sen. Ale nebyl to sen. Byla to skutečnost. On mě vážně snědl. Ne vlastně nesnědl, on mě pozřel. Zcela úplně vcelku. Jen roztáhl tu svou hubu a už to bylo. Už nebyly starosti jako zkoušení ve škole a podobně, už nebylo nic. Byl jsem sněden.

Ležel jsem na nějakém slizkém povrchu. Pod hlavou jsem měl svůj batoh, nade mnou se skláněly dvě špinavé postavy zabalený do nějakých divnejch hadrů.

„Hele ho, frajera, má batoh!“ zaslechl jsem výkřik a ucítil, jak mi někdo bere batoh z pod hlavy.

„Počkejte,“ zmohl jsem se na úzkostný vzdech. „Počkejte, to je můj batoh... Počkejte, počkejte...“ Zadíval jsem se té postavě do obličejce. Postupně jsem sjížděl dolů. Místo nohy čněl dřevěný pahýl. „Počkejte... Ty vole, to je J. F. Kennedy! No to mě poser! Co tady děláte?“

Jako znovrozený jsem pobíhal po té slizké místnosti a opěvoval J. F. Kennedyho.

„Ty vole, no... ty vole. Všichni si myslej, že ste mrtvej, ale vy žijete! Vy normálně žije... áááá.“ Má věta zanikla ve výkřiku, pač jsem uklouzl po tý divný podlaže.

Zvedl jsem se, oklepal se, zamyslel se.

„Kde to sakra sem?“ vypadla ze mě nakonec.

„Teď momentálně v žaludku,“ řekl smutně Kennedy.

Nakonec jsem si zvykl. Když jsem byl Kennedym zaveden do plíc, kde se soustřeďuje veškerá populace, poznal jsem spoustu nových lidí.

Jako první za mnou přiběhla paní tak okolo osmdesáti a už z dálky hystericky povykovala: „Tak co, jak se má Ládík? Jak se má? Jak se má můj synek?“ Kennedy mi pošeptal: „To je jeho matka. Radši jí řekni, jak se Ládínek má, jinak to tady budeš mít těžký.“

„Probůh, vy jste matka toho... toho... co tady vlastně děláte?“

„On ti nevyprávěl ten svůj příběh? No? Vyprávěl, že? A u čeho myslíš, že skončil, u pračky? Kdepak, další na řadě sem byla já!“

Teď je nás tady 10 564. Jsme tady vlastně docela spokojený. Právě pracujeme na spojení s Ládínkem, aby nám mohl kvést obchod – protože vo obchodu je základ všeho.

Jsou tu dva kmeny. Levá a pravá plíce. Do budoucna počítáme s rozšířením na střeva, ale jde to těžce. Navíc teď, když je válka mezi kmeny na spadnutí, není na nic čas.

Množíme se už i mezi sebou. A ty děti – to je radost!

Hynek Trojánek

A čas se zastavil...

„Nacisti prováděli na našem území spoustu tajných experimentů,“ vykládal profesorským tónem Adam Petříček, zatímco táhl svého spolubydlícího z koleje a nejlepšího kamaráda Filipa Skálu k místu svého posledního nálezu.

„Určitě jsi slyšel o spoustě prototypů zbraní, který se pokoušeli zkonstruovat. Teď nemyslím ty indiana-jonesovské spekulace, ale třeba model stíhaček a bombardérů s raketovými motory...“

„Vím, vím,“ přerušil ho netrpělivě Filip. Toužil se konečně dozvědět, co tak úžasného jeho tajnostkářský přítel našel.

„Říká ti ale něco jméno projektu Velký třesk?“

„Ne, o tom jsem v životě neslyšel.“

do sklepa. Padací dveře byly vstupní branou do podzemního komplexu takřka dvojnásobné velikosti viditelné části domu, nicméně na první pohled šlo o přehlednou strukturu laboratoří, kuchyňky a odpočinkové místnosti, která neskrývala žádnou záludnost.

„Co bys řekl o tomhle?“ zeptal se Adam Filipa.

„Skříň, asi na nějaký chemikálie, ne?“

„Jo, přesně to by asi řekl každé. Hele, něco ti ukážu.“ Otevřel kovové dveře, vytáhl konstrukci, která uvnitř tvořila jednotlivé police, pak poodstoupil a prudce kopl do zadní stěny.

„Vždyť se nic nestalo.“

„Počkej, to chce víc síly.“

Kopnul ještě jednou, dvakrát, potřetí

staneme mimo efekt. Dokážeš si představit, jaký to dává možnosti?“

„Takže bych třeba mohl poupravit svoje hodnocení u Kovaříka... pohrabal bych se mu trochu v tom jeho kouzelném zápisníku...“

„Co, ty bys ho mohl klidně nakopnout do prdele – a on by ti nemohl nic udělat. Neviděl by tě, jenom by pocítil důsledky, až by se čas zase spustil. Mohl bys klidně vykrást banku, kamery tě nezachytí. Budeš tam přece v nulovém čase – vlastně tam nebudeš vůbec, jen si odneseš menší kapesný.“

„A ty s tím umíš zacházet?“

„Samo, hele, stačí tady zapnout konzoli a natukat tam jednoduše příkaz. Všechno už pak proběhne automaticky.“

„Tak to vyzkoušíme, ne?“

„Jasně, taky proč bych tě sem jinak vodil...“

Adam se sehnul k ovládacímu panelu, stiskl několik tlačítek v přesně daném pořadí, obrazovka se rozsvítila a objevil se seznam možností. Suverénně vybral jednu z nich, načež po několika potvrzujících oknech započalo odpočítávání. Ani ne po minutě oznámil zvukový signál ukončení procesu.

„A je to! Svět patří nám!“

„Tak na co čekáme? Jdeme ven, ne?“

Adam s Filipem se jeden přes druhého hrnuli směrem k východu. Mohutnější Filip se prosadil jako první – a jako první také strnul v podivné pozici, když se pokusil projít skrze otevřené dveře.

„Co je?“ ozval se netrpělivě Adam.

„Nejde to! Nemůžu projít ven!“

„Cože? Co je to za blbost, pusť mě!“

Filip, stále ještě trochu otrěsený neočekávaným nárazem, pustil Adama před sebe a fascinovaně sledoval, jak stejně jako on naráží do neviditelné stěny.

„To je teda divný. Co se to děje?“

„Hm, musíme přemýšlet. Určitě to má nějakou souvislost s tím, co jsme spustili. Tady je přece okraj toho štítu, ne?“

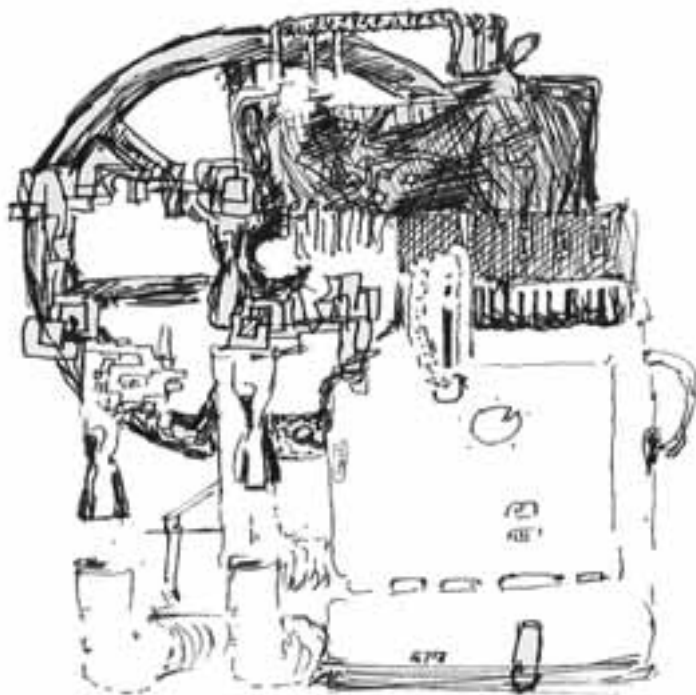
„To jo, ale za ním by mělo být všechno úplně stejně – akorát my bysme se měli pohybovat v nulovém čase.“

„Poslyš, přeložils to správně? Jakej má ten přístroj přesně efekt?“

„To je jednoduchý – zastaví čas. Zastaví čas všude kromě tohohle odstíněného bunkru.“

„Takže to je nějaký důsledek zastavení času – uvažuju správně?“

„To asi jo...“

„Výtečně, výtečně...“ usmál se Adam, ale místo aby pokračoval, ztichl a dál hrál na Filipovy nervy, což byla jeho oblíbená zábava.

Konečně dorazili k místu určení.

„V tomhle domě byla jedna z tajných laboratoří. Objevili ji dávno, ostatně nepatřila podle všeho k těm na nejvyšší úrovni. Nicméně zřejmě ji prozkoumali nedůsledně,“ dodal Adam, když otevřel rozměrná vrata zdánlivě obyčejného domku v jedné z okrajových pražských čtvrtí.

„A cos tu teda našel ty?“

Adam neřekl nic, prošel odemčenými vchodovými dveřmi, protáhl se úzkou předsíní do haly a zamířil po schůdkách

konečně dávno zrezlý mechanismus za falešnou stěnou povolil a odhalil nízký průchod do další místnosti.

„Fíha, co to je?“ položil Filip nepřipraveně překvapující dotaz, když se protáhl otvorem a jeho pohled padl na zařízení sestávající z mnoha do sebe zapadajících desek s tištěnými spoji a několika extravagantně tvarovaných výstupů.

„Tady kousek vedle byl kompletní popis. Dal jsem si tu práci a přeložil to nejdůležitější. Nebudeš tomu věřit, ale tenhle přístroj umí zastavit čas.“

„Cože? To jako, že...“

„To znamená, že se na celém světě zastaví čas, ale my díky speciálnímu poli, které vygeneruje zase tahle věcíčka, zů-

„My – jako entity s jiným časem, s jiným vnímáním času, zřejmě nemůžeme proniknout do tohoto času zastaveného.“

„Ale proč? Proč by to nemohlo jít?“

„To je otázka. Proč, ksakru?“

Dívali se na sebe tázavými pohledy, ale ani jeden nedokázal najít odpověď. Stav duševní bezmoci naštěstí netrval dlouho.

„Myslím, že to mám,“ plácl se do čela Adam. „To je neuvěřitelné, že mě to nepapadlo dřív.“

„Co?“

„Podívej, je třeba domyslet do důsledku, co to znamená, že se zastaví čas. Znamená to, že se zastaví veškerý pohyb. Lidi zůstanou stát na místě, strnou ve svých pozicích, nebudou jezdit auta, na přechodu bude pořád červená nebo zelená, padající letadlo zůstane stát deset metrů nad mořem a vyděšenému pasažérovi zůstanou viset z pusy zvrátky. Zastaví se všechno.“

„Tak to jo, ale s tím jsme přece počítali.“

„Počkej, poslouchej mě: zastaví se všechno. Úplně všechno. Zastaví se úplně každá živá bytost, zastaví se všechny neživé předměty, zastaví se ÚPLNĚ KAŽDÁ MOLEKULA. Chápeš to? My jsme vlastně narazili do zastavených molekul vzduchu!“

„Ale to znamená...“

„To znamená, že se takhle zastaveným časem nemůžeme pohybovat, protože dokud trvá, nemůžeme v něm pohnout ani jedním jediným blbým ato-

mem, ani jediným elektronem.“

„To je k posrání.“

„Jo, to je...“

Jeich pohledy se opět střetly. K posrání jejich výrazu by nestačil sebesilnější vulgarismus.

„Tak co teď?“ položil Filip otázku, která byla nabílední.

„Jo, to je problém. Musíme to nějak vypnout, ale...“

„Co ale?“

„Ale... já jsem z toho návodu... ještě úplně přesně nezjistil jak...“ ztišoval postupně hlas Adam. Omluvný tón jeho projevu však na Filipa nijak nezapůsobil.

„Cože? Ty mi chceš říct, žeš to spustil, aniž bys věděl, jak to vrátit zase zpátky? A že jsme tady teďka uvězněný a nemůžem s tím nic udělat?“

„Ne, ne, počkej. Nevím sice, jak se to dává zpátky, ale měl bych jeden nebo dva nápady...“

„Jo, tak to bych rád viděl.“

„Hele, počkej chvíli, poslouchej. Generátor toho štítu má svoje vlastní nastavení. Podle mě kdybych rozšířil jeho poloměr, mohli bysme efekt zastaveného času vyrušit.“

„No, to nezní špatně. A kde se to určuje?“

„Podle všeho je to tadyto kolo. Ale nevím, kde je plus a kde mínus.“

„Copak to tam není nikde označeno? V návodu to přece taky musí bejt napsané.“

„Všude je tam vždycky jenom popisek regulátor poloměru štítu. Ale u takovej-

hle věcí přece vždycky je doprava plus a doleva mínus, ne? To máš jako volume na rádiu, to bude určitě stejný...“

„Hele, já už na tvoje dohady nespouhám. Jestli to tam není nikde napsané, tak do toho nejdu.“

„Není, vždyť jsem to studoval nejmíň stokrát. Musíme to zkusit, jinak se odsud nedostanem. Neboj, já s tím otočím nejdřív jenom málo, tak poznáme, jestli jdeme na správnou stranu.“

„No dobře. Ale nemám z toho ani trochu dobréj pocit.“

Adam otočil příslušným kolečkem o pár stupňů po směru hodinových ručiček. Filip došel ke dveřím, ale neviditelná bariéra byla na svém místě.

„Je to pořád tady. Zkus s tím otočit víc.“

Adam pootočil kolečkem dále na stejnou stranu.

„Furt nic. Jseš si jistej, že je to správný kolečko? A co když to vůbec nefunguje!“

Adam v náhlém popudu otočil kolečkem o celý kruh do opačného směru a když stále nepozoroval žádný efekt, začal s ním zuřivě točit zpět, stále rychleji, dosáhl původní polohy, pak jednou tři sta šedesáti stupňů, podruhé, potřetí, počtvrté... kolečko se už samo setrvačností rozjelo, generátor štítu se zpozděním zareagoval na změnu vstupních údajů o jeho základních rozměrech...

...a čas se v poslední malé oáze v celém vesmíru nadobro zastavil.

Tomáš Krajča

Němý verdikt

„Naše práva a svobody končí tam, kde začínají práva a svobody druhých.“

„Nedělej druhým to, co nechceš, aby oni dělali tobě.“

„Zahráváte si s osudem,“ zopakovala kartářka.

„A jak se mám tedy podle vás žít? Celé své jmění jsem investoval do rybolovu, a nehodlám se toho jen tak vzdát!“

„Pane Cull, vzpomeňte si na své sny.“

Jak to ta baba mohla vědět? Charles o tom s nikým nikdy nemluvil.

„Neberte to na lehkou váhu. Je to varování!“ pokračovala.

Charles se na cikánku znechuceně podíval. Nevěděl, co má říct. Nevěděl, jak se dozvěděla o jeho snech. Byl naprosto zmaten, jako malé bezbranné děcko zahnané do kouta. V pudu sebezáchovy se podíval na hodinky.

„Sakra, už je pět. To to ale uteklo, co?“ Hodil kartářce nekřesťansky vysoký honorář, co za služby vybírala.

Vstal a urychleně, než mohla kartářka cokoli říci, odešel.

„Hlupák,“ pomyslela si cikánka.

Charles seděl ve své loďce a lovil ryby. Už jich měl celou hromadu a vydal se zpět k pobřeží. Vtom se vzdala vlna a shodila ho s pramice. Loďka byla proudem unášena pryč. Charles ve vypětí sil plaval k ní. Náhle se mu cosi otřelo o nohu.

Začala mu být zima. Přidal v rychlosti plavání. Loďka už byla na dosah...

O nohu se mu znovu otřelo něco studeného a slizkého. A další. A ještě jedno. Kolem dokola byl obklíčen rybami. Čas pomsty nadešel.

„Ještě ne,“ prosil, „nechci zemřít!“

„Ne, ještě ne,“ odpověděl mu neznámý, „ale tvůj čas nadchází. Stejně jako

slunce večer za obzor zapadá, tak i člověk jednou musí zajít.“

„Za své hříchy budeš trpět!“ odpověděly ryby sborem.

Charles se probudil.

Nebylo to stejné. Pokaždé když nyní vyjel na lodi, vybavil se mu onen sen. A jak postupoval čas, a sen neustupoval, začínal mu věřit. Ale stále dokola se utvrzoval, že přece nebude věřit řečem cikánské vědmy. Zašlo to však tak daleko, že byl nucen navštívit místního psychologa.

S pomocí terapeutických cvičení a očišťování se mu podařilo přestat na sny myslet. A nakonec se dostavil ten dlouho očekávaný čas, kdy sny přestaly.

Až jednou na jezeře se stalo něco prapodivného. Právě když vylovil svou třináctou rybu, v jezerní mlze zahlédl

zahaleného muže. Kráčel po vodě. Než však Charles stihl na muže zaostřit svůj zrak, byl pryč.

Tu noc, krátce po jedenácté, zaklepal někdo na Charlesovy dveře. Charles vstal od rybí polévky a otevřel je. Za nimi stál muž s kápí staženou tak hluboko v čele, že nebylo možné prohlédnout si jeho obličej. Vešel rovnou dovnitř, bez pozvání. Sedl si ke stolu a přičichl k polévce. Znechuceně ucukl hlavou a podíval se Charlesovým směrem.

„Vy jste si nedal říct.“

Charles na něj tupě zíral.

„Lovíte dál. Možná si to neuvědomujete, ale vaše živobytí bere za obětí tisíce životů mých druhů za rok. Tisíce životů zmařeno, aby mohl žít jeden.“

To, že jste to, co jste, za to nemůžete, to už je dáno. Jeden je člověk a druhý zase třeba pes. Ale zvláště vy lidi, co si říkáte moudrá rasa, byste měli pobrat trochu rozumu. Proč si myslíte, že jste lepší, cennější? Když je někdo nečistotný, říkáte: „Nebud jako prase“, jindy: „Chováš se jako zvíře.“ Ale je to naopak. Tyto vlastnosti jsou čistě lidské. Jenom vám to dělá dobře, když máte někoho, na koho ty vlastnosti shodit. Pohrdáte vším kolem sebe. Jste pyšní na váš dar myslet nezávisle. Myslíte, že jste jediní, kdo jsou toho schopní.

Víte, co vám řeknu? Chovejte se chvíli normálně. Ne jako člověk.

Dnes jsem tu naposledy na pokec. Pokud budu muset přijít znovu...“

Tajemný muž ani nemusel větu dopovědět. Charles věděl, co chce říct, nevěděl to však až tak moc dobře na to, aby si uvědomil dalekosáhlé následky

případné další návštěvy.

„Doufám, že už se nikdy neuvidíme,“ řekl muž, vstal a bez dalšího slova odešel.

Charles v to také doufal. Něco, co nedokázal popsat, ho na tom muži odpuzovalo. Mluvil, jako by sám nebyl člověkem. Možná to byl nějaký blouznivý mnich z okolních hor, co se rozhodl dostat se do ráje záchranou ryb v místním jezeře. Avšak Charles nebyl jediným rybářem v okolí. Možná by se mohl zeptat jiných, zda je tento mnich také nenavštívil.

Na cestě do přístavu, kde kotvila většina větších lodí, se Charles zastavil na oběd v baru La Guarinita. Jako větší na místních barů býval většinou prázdný, ale dnes bylo rušno. Něco se nejspíš dělo. A jemu, jako vždy, nikdo nic neřekl.

Sedl si k prázdnému stolu v odlehlem rohu hlavní místnosti. Objednal si pivo a poslouchal rozhovory ostatních rybářů.

„Kámo, to ti povídám, tahle sezóna bude fakt v pohodě. Máme příznivou teplotu vody, ryby sem potáhnou jak splašený,“ říkal jeden z rybářů od vedlejšího stolu.

Má pravdu, pomyslel si Charles, ještě nikdy tu nezažil tak příznivé podmínky na rybolov. I on, ačkoli jako jeden z mála stále lovil na prut z pramice, měl šanci si pořádně přivydělat. Konkurovat motorovým lodím se sítěmi nemělo smysl, na to už si zvykl, ale v těchto podmínkách, ne že by to bylo jisté, ale svítla mu troška naděje, že přece jen, po tolika letech úspěšného čekání, by mohl mít šanci ušetřit si na nějaký menší motorový člunek.

„Dámy,“ rozhlédl se po místnosti prezident místního rybářského klubu, a když uviděl, že se tam, kromě servírek, nevykytuje ani jedna osoba krásného pohlaví, odkašlal si a začal nanovo.

„Pánové, jménem našeho rybářského klubu vás vítám na zahájení letošní rybářské sezóny. Ehm. Doufám, že to bude

úspěšná sezóna pro nás pro všechny. Letos to vypadá, že konečně, po tolika letech čekání, máme opravdu příznivou vodu. Díky tomu také čekáme dřívější přesun migrujících úhořů našim jezerem než kdykoli v uplynulých pětadvaceti letech.“

Sálem se rozezněl potlesk.

„A jako vždy, na začátku sezóny, vyhlašuji soutěž o největší úlovek. Soutěž začne dnes o půl šesté na centrálním molo. Případní zájemci by se měli dostavit o půl hodiny dříve k zápisu. Děkuji za pozornost.“

Charles se podíval na hodinky. Byly čtyři hodiny. Charles se zamyslel. Pokud by se chtěl do soutěže zapojit, musel by ihned vyrazit k sobě domů pro náčiní.

Zvedl ruku a o chvíli později u něj stála servírka. Vyzývavě zavrtěla zadečkem.

„Přežete si?“

„Platit.“

„Jedno pivo. Mhm. Dolar padesát, prosím.“

Charles jí zaplatil. Při vyndávání a přijímání peněz se snížila řadry na úroveň Charlesových očí. Měla velký výstřih.

„Budu se tu muset někdy zastavit,“ pomyslel si Charles. Vstal a vydal se na parkoviště.

Doma si pouze hodil prut a ostatní potřebné do auta a jel rychle zpět.

U centrálního mola zastavil pět minut po páté. Z kufru vyndal své věci a do běhl k registračnímu stolu.

„Dobrý den, chtěl bych se přihlásit...“

„Jméno,“ zamračil se na něj muž za stolem.

„Charles Cull.“

„Hmm. Věk?“

„Třicet čtyři.“

„Děkuji, tady máte listinu s pravidly. Hodně štěstí.“

Charles si sedl na lavičku a pročetl si pravidla. Už se nemohl dočkat okamžiku, kdy začne soutěž.

Na molo začaly proudit zástupy lidí. Charles se stáhl do vzdálenější části mola, kde vyčkávali ostatní rybáři. Po chvíli Charles zahlédl prezidenta klubu. Vystoupil na vyvýšené pódium. Vzal do ruky mikrofon a gestem utišil čekající zástupy lidí.

„Milí občané, vítám vás na soutěži, zahajující letošní sezónu. Jako vždy se hraje o deset tisíc dolarů. Pravidla se také příliš nezměnila, ale opakuji je pro ty, kdo trpí sklerózou.“

Zaprvé: Jediný nástroj, povolený k lovu, je prut tovární výroby, ne vyrobený podomácku.

Za druhé: Je povolen jen jeden druh návnady, který budou mít rybáři neustá-

le k dispozici.

Za třetí: Všechny úlovky použité jako soutěžní propadají Klubu.

Soutěž je omezena časově. Po uplynutí sto dvaceti minut bude ukončena nezávisle na počtu zapsaných úlovků. V tomto čase je třeba nechat rybu zapsat, jinak nebude po uplynutí limitu počítána.

Děkuji za pozornost a tímto vyhláši soutěž za započatou."

Ve chvíli, kdy to dořekl, se chumli rybářů již pohyboval směrem k přidělovému pultu. Tam se strhla bitka o to, kdo dostane návnadu jako první. Prvenství hrálo roli hlavně v obsazování nejlepších míst, těch, která byla k přidělovacímu pultu nejbliže.

Pak už se háčky s návnadou pomalu spouštěly k hladině, a nastalo tiché čekání. Každý se soustředil sám na sebe a svůj prut.

"Dvanáct centimetrů," ohlásil tlampač první zapsaný úlovek. Od té chvíle se hlásily pouze výsledky, které byly vyšší než dosavadní rekord.

Charles měl smůlu, zatím se mu chytí jen jeden rybí trpaslíček. Ale nevzdával to, času zbývalo ještě dost.

"Devatenáct centimetrů."

Rybáři vytahovali stále další úlovky. U přidělového pultu byla neustále fronta. Čekající rybáři se třásli nedočkavostí a nervozitou.

"Šestadvacet centimetrů, hodina třicet minut do konce."

K Charlesovi se štěstí stále obracelo zády. Už chytí nespočet ryb, ale žádná nebyla dostatečně dlouhá, aby mu stálo za to ji dát zapsat.

"Jednatřicet centimetrů."

Charles vyndal z vody další rybu. Přiložil ji k metru, zavěšenému za zábradlí. Měřila třicet a půl centimetru.

"Padesát minut do konce."

V zoufalé snaze něco chytit narval na háček všechnu návnadu, co měl zrovna u sebe. Spustil to do vody a čekal na trhavý pohyb plováku.

"Třicet minut do konce."

Charlesův plováček sebou prudce

cukl. Charles začal táhnout. Navíjel. Ta ryba měla sílu. Na chvíli pnutí uvolnil, aby se nepřetrhl vlasec, a potom zaútočil dvakrát silněji než prvně. Ryba vyklouzla z vody. Charles navíjel ze všech sil.

Když byla ryba konečně nahoře, přeměřil si ji. Třiačtyřicet centimetrů, sedmdesát dva milimetrů. To se zakrouhlovalo nahoru, takže čtyřiačtyřicet centimetrů.

Charles vzal rybu a doběhl k zapisovacímu stolu. Řekl své jméno a nechal rybu znovu přeměřit.

"V pořádku," oznámila mu žena ze stolem a zapsala výsledek do bločku. Charles se vydal zpět ke svému postu a cestou se stavil u přidělového pultu.

"Čtyřicet čtyři centimetrů," oznámil tlampač Charlesův výsledek.

Charles se vrátil na svůj post a lovil dál. Nyní byl však ostražitý a hlídal si pokroky ostatních rybářů.

"Čtvrt hodiny do konce."

Měl štěstí, zatím se nikomu nepodařilo ulovit větší rybu. Konečně se na něj usmála štěstěna.

"Dvě minuty do konce."

Charles si najednou všiml rybáře, který měl větší problémy s rybou než předtím on.

"To musí být opravdu něco velkého," pomyslel si.

Hlavou se mu začaly honit myšlenky. Musel to nějak vyřešit. Viděl, jak muž zrovna vytahuje rybu na molo. Bez přeměření bylo jasné, že je větší.

"Minuta do konce."

Charles popadl největší rybu co měl na hromadě.

"Třicet vteřin."

S rybou se rozeběhl směrem k zapisovacímu stánku. Musel to stihnout dřív než druhý muž.

"Dvacet vteřin"

Charles uklouzl na kluzkém povrchu mola a nabranou rychlostí se řítit na stůl. Žena, která zapisovala výsledky, si ho všimla na poslední chvíli, a jen tak tak stačila uhnout. Charles se srazil se stolem. Nohou mu projela spalující bolest.

Žena k němu skočila a nahnula se nad ním: „Jste v pořádku, pane?"

Opatrně mu srovnala zkroucenou nohu.

„A... ano, bude to dobré."

Muž s velkou rybou se konečně vnuťtil. „Mohla byste mi prosím zapsat tuto rybu?"

Žena se podívala na hodinky.

„Bohužel, pane, je mi to líto, ale soutěž skončila před sedmi vteřinami. A pravidla byla jasná."

Muž se obrátil na patě, zamumlal cosi o nehorázných děvčáčkách a odešel.

„A letošním vítězem se stává," prezident rybářského klubu zamžoural na papírek, který svíral ve své levé ruce, „...Charles Cull!"

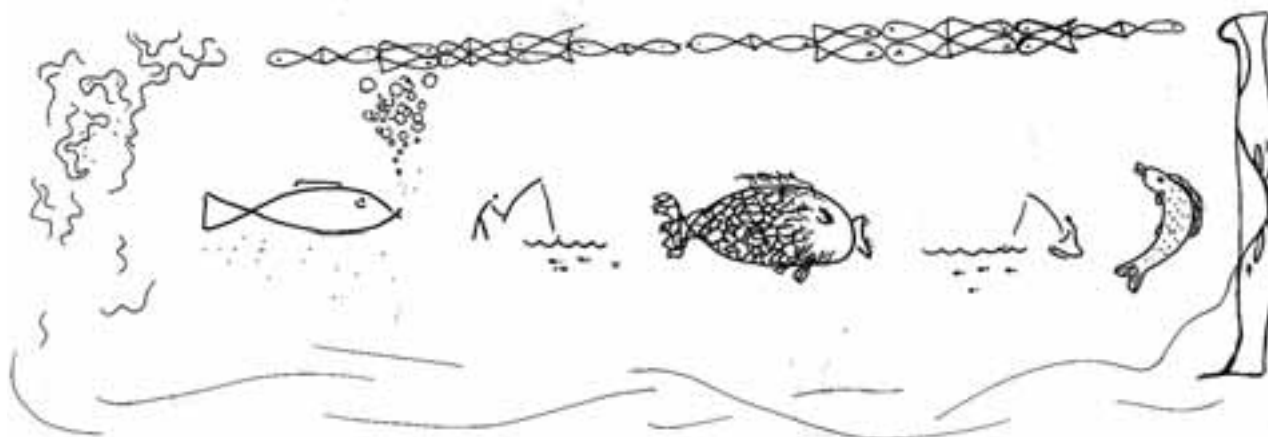
Lidé šileli. Málokdo sice Charlese znal, ale dnes byl Jejich vítězem. Dostal dokonce stříbrnou sošku ryby, s vrytým nápisem: „Rybář roku 1978."

Charles byl na sebe pyšný. Sice pokulhával, ale co, cenu dostal. Neměl si tedy na co stěžovat.

Celou noc se oslavovalo. Vždyť nová sezóna byla tady, a s ní vstupoval do městečka život a ruch. Po dlouhém času odpočinku nastal čas obživy a práce. Pro bary a hotely to znamenalo čas zvýšených příjmů. Všichni pili, jedli, sváděli. Charles si vyhledal svou oblíbenou servírku.

Druhý den, jakmile se obchody otevřely, Charles vstal ospale s postele, kde vedle něj ležela servírka, a vydal se do města. První zastávkou byla autoopravna. Nechal si opravit všechny poškozené části, a auto pořádně zkontrolovat. Dále se stavil v prodejně tažných vozíků na loď. Třetí zastávkou byla loděnice. Chvilí se tam procházel, než našel loď, která by mu plně vyhovovala. Při cestě zpět do hotelu, kde se ubytoval na noc, koupil ještě sítě, benzín do lodi a jiné věci, které byly k provozu člunu potřeba.

V hotelu vyzvednul servírku a jeli k němu domů. Při cestě si udělali pár příjemných přestávek.

Nazítří, po rušné noci, se Charles opět vypravil do města. Jel prodat prvního dne ve svém novém, úspěšném životě. S novou technikou bylo vše jiné. Denní úlovek nyní čítal padesát i více ryb.

Když se v podvečer Charles vrátil domů, našel dům prázdný. Jedinou stopou bylo vysklené okno v kuchyni. Charles automaticky sedl do auta a vyrazil směrem na město. To bylo jediné místo, kde bylo možno servírku hledat. Nedávalo smysl chodit někam jinam. Okolo byly jen pusté hory, a to věděl každý. Nicméně ve městě ji Charles našel, a tak se jel zeptat do baru.

Barman mu řekl, že ji neviděl už skoro dva dny, od večera, kdy s Charlesem odešla do hotelu.

Charles, s pocitem hluboké bezmoci v srdci, nasedl znovu do auta a vydal se na cestu zpět.

Doma ho čekalo další překvapení. Když předtím ve spěchu odjížděl, nevíšil si otevřených garážových vrat, teď v garáži byla loď, auto parkovalo venku. Vešel tedy dovnitř. Uvnitř byla neskutečná spoušť. Všude po zemi se válely trosky z jeho nové lodi. A v zadním rohu místnosti, probodnuté lodním stěžněm, leželo vychladlé tělo servírky. V očích se jí leskl obraz hrůzy, kterou si prožila, než pomalu zemřela vykrvácením. Charles odvrátil oči. Spočinuly na stěžejním lanu. Vzal ho, a pomalu vykročil k domu.

V horním pokoji uvázal smyčku, a upevnil lano za stavební trámův. Právě v tu chvíli za sebou zaslechl kroky. Prudce se otočil a stanul tak tváří tvář muži s kápí. Ovšem tentokrát byla kapuce sundaná. Tvor si ho prohlížel kalnými rybíma očima.

„Už jste se vrátil z města, jak vidím.“

Charles se nezmohl k odpovědi. „Pojďme, projedeme se na vaší loďce.“

Tentokrát se Charles nenechal zasměšnit.

„Já vím... že vy jste ji zničil... a zabil...“ Charles se zhroutil k zemi.

„Ne, tu loď jsem nemyslel,“ řekl mu tvor s rybí hlavou, „nu poďte.“

Charles se jen bezmocně svíjel na zemi. Tvor k němu přistoupil a zvedl ho.

„Jdeme,“ přikázal nesmlouvavým hlasem.

Charles šel. Pletly se mu nohy, ale nic jiného mu nezbývalo. Venku tvor dotlačil loďku do vody. Položil Charlese na dno a sám se ujal vesel. Ujeli asi sto metrů a pak zastavili.

„Podívejte,“ pokynul tvor.

Charles se z posledních sil naklonil nad vodní hladinu. Dole v hlubinách klidné vody uviděl plovoucí ryby. Rozmanité barvy jejich šupin se odrážely v měsíčním světle.

„Krása, co říkáte,“ pousmál se tvor.

„Víte, k čemu byly ryby stvořeny?“ podíval se Charlesovi do očí.

„To je určité nějaký test. Z něčeho mě zkouší,“ pomyslel si Charles šílenstvím zakalenou myslí.

„Jako potrava pro lidi,“ odpověděl bez dalšího přemýšlení.

„Vy se nikdy nepoučíte,“ povzdechl si tvor a začal veslovat zpět.

Loď byla obklopena rybami. Smuteční doprovod ryb se táhl daleko za ní. Ústa ryb se otvírala v němém výrazu. Ale Charles jim rozuměl. Věděl, že každá ryba právě potvrzovala verdikt smrti.

Tvor ho dovedl zpět do místnosti s lanem, kde ho nechal ležet na zemi. Poté odešel.

Když se znovu vrátil, nesl si s sebou Charlesův rybářský prut. Pomohl

Charlesovi navlíknout se do lana. Pak ho pustil a nechal takto vyset za nohy.

„Každou rybu to bolí, když ji probodnete háčkem,“ řekl tvor a švihl prutem.

Charles vykřikl. Háček protrhl kůži v jeho podpaždí.

„Víte, ryby nejsou necitlivé, prožívají každou svou bolest, i tu nejmenší.“

Háček dopadl podruhé.

„Ale vám je to zřejmě jedno.“

Kovový hrot otevřel další ránu na Charlesově těle.

„Prokážu vám malou službu, ukážu vám jaké to je být loven na prut.“

Čtvrtá rána Charlesovi urvala kus ucha.

„A můžete si být jistý, že nikdo to nebude vědět lépe než vy!“

Pátý zásah už Charles necítil, byl v bezvědomí. Necítil ani tisíce dalších ran, které na jeho kůži vytvořil ocelový háček, ovládaný precizními švihy muže s rybí hlavou. Času bylo dost a tak tvor nijak nespěchal. Pěkně pomalu, kus po kousku odtrhával háček z Charlesova těla kusy masa.

Verdikt vyslovený rybami se pomalu naplňoval a nad jezerem vycházelo studené ranní slunce. Světlo se pomalu rozlévalo krajinou, a nakonec paprsky spočinuly i na strhaném těle, pověšeném za nohy v pokoji domku na břehu jezera. Obnažené svalstvo se lesklo v ranním slunci a vrhalo světelná prasátka na stěny. Ale nikdo nebyl v místnosti ani nikde poblíž, aby to mohl uvidět. Jen na zemi ležel prut s krvavým háčkem.

Joachim Veselý

Nový den

Seděli dva, na okraji skály, a dívali se na západ slunce. Se sluncem z nich vyprchával veškerý život, pomalu se začali hrbit pod tíhou svých vlastních těl.

„Představ si,“ řekla mu dívka, „co by se stalo, kdyby slunce už nikdy nevyšlo.“

„To nejde,“ odpověděl jí on.

A tak seděli dál, mlčky, nemajíce si co říct. Kolem nich se svět pomalu ukládal k spánku. V tůni hluboko pod nimi voda ztmavla, již nebylo vidět na písčité dno.

Seděli dva, na okraji skály, a drželi se za ruce. Ze slunce zbýval již jen malý srpek. Ticho kolem nich bylo přerušeno cvrlikáním cvrčků. V posledním momentu, než slunce zapadlo úplně, zahlédli hejno ptáků, jak letí neznámou kam.

„Chtěla bych být ptákem,“ řekla mu dívka, „mít tu svobodu letět si, kam se mi zachce, cestovat, volně, bez závazků. A pak se vrátit domů, a mít radost z toho, co jsem prožila, i z toho, že jsem zpátky tam, kam patřím.“

„A moct odletět pryč od problémů,“ dodal on.

A tak seděli dál, čekali, až se tma rozprostře kolem, a oni se budou radovat, že nový den je stále blíž.

Seděli dva, na okraji skály, a očima se snažili spočítat hvězdy nebe. S každou hvězdou nalézali naději do dalšího dne. A pokaždé, když si mysleli, že přeče jen už všechny spočítali, objevili další, kterou předtím předhlédli.

„Přála bych si,“ řekla mu dívka, „aby jich bylo nekonečno, tolik, aby z nich mohli čerpat všichni.“

„Blázínku,“ zasmál se on, „copak je něco takového možné?“

A tak seděli dál, zasnění, hleděli pod sebe a rukama se hladili po ramenou.

Seděli dva, na okraji skály, a toužili po prvním paprsku dne. Podpírali se, pomáhající si nést bolesti života. Čerstvý vzduch nad ránem je svlažoval,

a oni jen doufali, že to potrvá navždy.

„Mám tě ráda,“ řekla mu dívka, „a nikdy tě nepustím.“

„Promiň,“ řekl jí on, „ale našel jsem si někoho jiného.“

A tak seděli dál, a ačkoli slunce stoupalo nad mraky, pro ně tu neby-

lo. Zůstalo kdesi uvnitř nich, nechtěli ho pustit, chtěli aspoň na chvíli cítit to příjemné teplo. Ale slunce vychladlo, a v jejich myslích zapadlo navždy.

Joachim Veselý

Jeden snímek vládne všem

Tři roky s Pánem prstenů jsou za námi. Byly tři snímky Petera Jacksona opravdu tak výjimečnou událostí? Co přinesly světové kinematografii? Jak se jim povedlo vypořádat s dílem, jež bylo považováno za nezfilmovatelné?

Po tři roky existoval na filmových plátnech jediný opravdu velký příběh. Příběh s velkým P, třikrát podtržený a s hvězdičkou navrch, jemuž rozporuplná stylizovaná slepenina jménem Matrix nesáhla ani po kotníky. Peter Jackson dokázal hned několik věcí. Krom zjev-

ného a všude opakovaného faktu, že se mu povedlo zfilmovat literární dílo, jež bylo všeobecně považováno za nezfilmovatelné, zajistil New Line Cinemas výdělek srovnatelný s doposud nepřekonaným Titanicem. Proti jeho 1,5 miliardě dolarů působí čísla 900, 920 a 750 milionů (po řadě čistý profit z kino-verzí Společenstva prstenu, Dvou věží a Návratu krále k poslednímu lednu) sice možná směšně, ale po sečtení dají i bez 280 milionů vynaložených na přípravu a 150 vložených do reklamní kampaně více než miliardy dvě. Když se k tomu přičtou těžko vyčíslitelné výdělků na VHS a hlavně DVD vydáních filmů a všemožných doprovodných hrách, kartičkách, plakátech, kalendářích či toaletních papírech s Viggo Mortensenem, dostáváme se do čísel, ze kterých se točí hlava.

V komerčním smyslu tak Pán prstenů skutečně velkou filmovou událostí je. Pocit, že nejde jen o další z řady, ale o snímek, jehož zhlédnutí je téměř povinné, pochopitelně probouzí z velké

části reklamní kampaň, o to pozoruhodnější ale je, že i přes naboostovaná očekávání prakticky nikdo, až na pár beznadějných tolkienů-úchylů, neodešel z promítání zklamán. Hovořit o převratu v kinematografii však namísto při nejlepší vůli není. Naopak, Pán prstenů je ve většině věcí poměrně konzervativní dílo – tradičním pravidlům je věrná režie, styl herectví, střih, práce kamery, nakonec ani počítačové efekty nepatří k naprosté technologické špičce a marketingová strategie je věrná obvyklým

ní diváci potopí i ostatní dva a finanční krach se tak může znásobit. Nicméně, klady povětšinou převažují. Ukázalo se, že lidé jsou schopni velmi disciplinovaně čekat několik měsíců na pokračování v kině neukončeného děje, aniž by byli výrazněji naštvaní. Málokdo demonstrativně nepůjde na druhou část snímku Kill Bill nebo na třetí Matrix, přestože způsob, jakým tvůrci usekli závěr, je v obou případech značně frustrující. Kill Bill je vůbec zajímavý případ: když Quentin Tarantino viděl, kolik materiálu by musel z filmu ustříhnout, aby ho zkrátit na rozumnou míru, rozhodl se raději inspirovat bratry Wachovskými a Peterem Jacksonem a celý děj rozdělil do dvou částí. Film byl původně plánován jako samostatné dílo, a tak profit ze druhé části bude tvořit pouze čistý zisk. Drsné.

Jedinou opravdu převratnou technologickou novinkou, již Pán prstenů představuje, je postavička digitálního herce Gluma. Ten vznikl pomocí motion capture technologie, kdy byly pohyby jeho představitele, Andyho Serkise, snímány pomocí čidel a předávány počítači, jenž následně stvořil postavu zoufalé Sméagolovy existence. Nejde o úplnou novinku, poprvé je ale digitální herce skutečně přesvědčivý a pokouší se o skutečné hraní – přihlouplou figurku Jar Jar Binkse z nových Hvězdných válek lze těžko považovat za plnohodnotného oponenta lidským protagonistům. Glum opravdu hraje, má propracované pohyby těla, mimiku, širokou zásobu výrazů. Jeho role vybízí k přehrávání, dělá tak ale v rozumné míře a s kouzlem sobě vlastním. Málokdo zkritizuje jeho vnitřní monology a schizofrenické okamžiky, málokdo se nepousměje nad jeho škodolibými gesty směrem k Samovi při pouti Mordorem. Adorace Glumovy postavy dospěla dokonce tak daleko, že se ozvaly hlasy po jeho nominaci na Oscara. K tomu nakonec nedošlo, nicméně Sméagol si to vynahránil alespoň nedávno vytvořenou cenou MTV za nejlepší digitálně vytvořenou postavu.

Zaměříme-li se více na příběh, je třeba se zamyslet, jak to, že působí tak monumentálně, tak epicky, dojem vysoké kultury a nadčasového díla. Vedle kvalit

postupům, jen díky obrovským prostředkům umocněným na druhou.

Pán prstenů však v jistém smyslu přece jen změny odstartoval. Svým nutným rozložením do tří částí ukázal producentům cestu k filmovému seriálu. Postup to není nikterak nový, seriálovost dobře znají fanoušci francouzských komedií (Fantomas, četníci ze Saint-Tropez), v dnešní době silných licencí je pak tvorba řady pokračování též obvyklou záležitostí. Revoluční je ale postup. Zatímco dříve bylo v Hollywoodu i kdekoliv jinde zvykem natočit jeden ucelený film a následně dle ohlasů případně přidat druhý díl, Pán prstenů se točil najednou, všechny tři díly pěkně v řadě. Tento postup tvorby je na jednu stranu velmi hospodárný – není třeba znovu shánět herce, řešit problémy s novými smlouvami, případnými úmrtími, znovu tvořit některé kulisy a prostředí. Celková úspora tak může být velmi výrazná. Je to samozřejmě ale též dvojsečné – stane-li se z prvního snímku propadák, naštva-

samotného Tolkienova díla k tomu výraznou měrou přispívá tvůrci filmu vhodně zvolená reálná poloha vizuální, která však není doplněna alegorickými obrazy dnešního světa (dojem kazí snad jen oddílý Východňanů z Haradu, podobně arabským teroristům – poněkud zbytečná vada na kráse), a dokonce ani v poslední době tolik oblíbenými intertextuálními odkazy neboli aluzemi. Intertextuální styl sice produkuje ve značné míře tolik oblíbené hlášky, ale na druhou stranu svým způsobem rozbíjí vyprávění. Dává najevo, že nejsme ve světě chrabrých gondorských mužů a rohanských jezdců, ale jen v kině a díváme se na pohyblivé obrázky na plátně. Oblíbené velkofilmové poslední doby, Matrix i Kill Bill, jsou v mnohem větší míře aluzivními díly. Zejména u Matrixu si z toho fanoušci udělali interpretační soutěž o to, kdo odhalí větší počet podobností a narážek. Kdyby se o to pokoušel někdo u Pána prstenů, asi by také nepochořel. Napasování skrytých významů na příběh by však bylo přinejmenším násilné. Pán prstenů oživuje důvěru ve velký příběh, který nepotřebuje žádné berličky, nemusí těžit z toho, že na diváka neustále pomrkává. A to je v současné produkci jev výjimečný – a zároveň velmi sympatický.

Pán prstenů je výjimečný tím, že jednak dokázal nadchnout širokou veřejnost, jednak nezklamal skalní tolkienisty a fanoušky knihy. Příběh tří knih vyhlášených v Anglii dílem století se dlouho považoval jednoduše za nezfilmovatelný. Když bylo oznámeno zahájení prací na velkolepé produkci v čele s Peterem

Jacksonem, známým zatím prakticky výlučně značně krvavými horory s lehce zvrácenou estetikou, leckdo celý projekt odsuzoval k fiasku. Přesto Pán prstenů nakonec dokázal být až nečekaně věrný knižní předloze. Jasně, spousta fanoušků nepřenesla přes srdce vypuštění postavy Toma Bombadila ze Společenstva prstenů (jakkoliv těžko mohl režisér mít jinou volbu, sám charakter z celého děje výrazně vybočuje a málokde by se našlo lepší místo pro škrť) a ne všem se líbily minutové záběry na sice roztomilý, ale v podstatě nevýrazný kšichtík Liv Taylor aka Arwen, dozdobený umělými slzami a elfskými špičkami na uších. Fanoušci počítačových her protestovali proti podobnosti balroga s notoricky známou postavou Diabla ze stejnojmenného RPG. Vyskytly se hlasy brojící proti snížení Sarumanova charakteru na bezpáteřního posluhovače Mordoru bez výrazných vlastních ambicí. Leckdo kritizoval filmovou hyperbolizaci návštěvy Froda, Sama a Gluma u Černé brány, jejich cestu s Faramirem až do Osgilliathu či poněkud křečovitý rozkol způsobený primitivními Glumovými intrikami. Všechny tyto výtky však byly vždy formulovány jen jako hledání pih na tváři jinak dokonalého snímku.

Autoři vytvořili uvěřitelnou představu Tolkienova světa a způsobili, že si dnes málokdo asociuje tváře hlavních hrdinů s jinou než filmovou podobou. I přes jisté zakřivení se povedlo zapojit takřka všechny nejdůležitější části knižního děje a charakterů postav jsou vykresleny až na výjimky velice přesně. A tady je třeba dodat, že zrovna v tomto případě není možné vnímat předlohu jako nedostupný ideál

– kupříkladu Frodo je ve filmu vykreslen naprosto úchvatně, zprvu optimistický a pozitivně laděný hobitek se dostává stále více a více pod jho Prstenu a jeho herecký výkon v závěru Návratu krále je úchvatný. Též postava Denethora, mnohými kritizovaná, ve filmu nepůsobí nepatřičně – koneckonců, on JE zlomený, dříve moudrý a mocný, nyní však šílený a zoufalý. Scéna, kdy baští rajčátka za zvuku Pipinova zpěvu, zatímco jeho vlastní syn Faramir v čele gondorské jízdy míří vstříc takřka jisté smrti, patří k nejsilnějším.

Je těžké najít ještě něco nového, způsob, pohled, jímž by bylo možné Jacksonovu trilogii originálně glosovat. Pokoušet se o nějaké hodnocení je také též kontraproduktivní. Film viděli všichni. Průzkum provedený jistou britskou agenturou odhalil, že na nejbližšího člověka, který by neznal jméno Davida Beckhama, se narazí až u jistého kmene ve střední Africe. U Pána prstenů by pravděpodobně podobný průzkum ani neměl význam. Nezbyvá tedy než zamáčknot slzu nad tím, že tři léta plná očekávání a jejich naplnění, tři léta s Elijahem Woodem, Viggo Mortensenem, Ianem McKellenem a dalšími, zkrátka tři léta s dech beroucím Pánem prstenů, jsou definitivně za námi – a lehce pookrát při pomýšlení na DVD edice obohacené o další více než dvě hodiny záběrů. A nakonec: proč truchlit. Peter Jackson se přece nechal slyšet, že by rád natočil i Hobita! :)

Tomáš Krajča

Chodíte se dívat? aneb Co stihnete

Nejprve jedna dobrá zpráva: V pražském Divadle Kolowrat, které patří pod scénu ND, měla 2. listopadu 2003 premiéru hra britského dramatika J. Penhalla *Slyšet hlasy*.

První, co zarazí, je forma, kterou nám režisér a dramatik (opět Brit) D. Farr hru představuje – jedná se o scénické čtení. Jelikož herci, k jejichž výkonům se vrátím o pár řádků níže, měli na nastudování hry pouze deset dnů, je docela zajímavé je sledovat, jak částečně hrají z paměti a zároveň občas nahlédnou do scénáře. Nejen ale způsob podání, ale i téma mě příjemně na půdě často konzervativního Národního divadla překvapilo.

Schizofrenik Ray (zpočátku trochu přehrávající, ale posléze uvěřitelný Michal Slaný) by chtěl začít znovu žít a milovat, ale u svého staršího rozvedeného bratra Peta (pochmurný David

Matásek) moc porozumění nenalézá, přestože to s ním Pete myslí vlastně dobře a snaží se jen, aby jeho život měl smysl. Zbitá Laura (výborná *Sabina Králová*) se na chvíli stane jedinou Rayovou svítící hvězdou a nadějí, avšak pro koho je nadějí její bývalý(?) přítel Dave (nejen domácí brutální násilník *Martin Preiss*)?! A co starý Ives (*Alois Švehlík*), který utekl z blázince, aby navštívil svého kamaráda Raye? Nikoho moc nezajímá.

Všichni slyší hlasy a stačí málo a uslyší i sebe, a zachrání se, nebo taky ne...

Ještě takové malé osobní doporučení – nechoďte na tuhle hru s prázdným žaludkem, protože by vám vůně z názorné přípravy těstovin s omáčkou, kterou Rayovi předvádí jeho bratr Pete – majitel italské restaurace –, mohla způsobit nemalé trýznění...

A teď ta druhá zpráva. 12. prosince 2003 byl posledním termínem, kdy se ve Stavovském divadle hrála poměrně kontroverzní a dost nechalně kritizovaná *Stísněná 22*, hra české autorky Ivy Volánkové.

Děj hry se dá charakterizovat jako jakési seznamování se s osudy lidí, které se odehrává v jednom domě a na jeho schodišti, po němž se nahoru a dolů pohybují postavy hry podobně jako

v životě (žena: *S. Králová*, muž: *S. Rašilov*, těhotná žena: *J. Milová*, starší žena: *J. Preissová*, muž starší ženy: *J. Vinklář*, starší muž: *J. Štěpnička*, mladík: *J. Dolanský*, dáma: *B. Bohdanová*, pán: *B. Poloczek*, doktor: *R. Stáříž*). Hvězdně obsazená hra byla režírována Jiřím Pokorným. Chtěla bych vyzdvihnout scénu (Petr B. Novák) – dům byl stylizován do tělocvičny, která vypadala

skutečně skvěle a reálně, měla i balkónek. Dobré bylo i osvětlení, které výborně dokreslovalo náladu představení.

Nevím, jestli jste poněkud stísněnou Stísněnou 22 viděli, ale já si myslím, že přestože se na scéně ND čím dál víc vyskytuje trend „depresivních, šokujících

a stísněných her nevelkého sdělení“, v tomto případě šlo o hru zajímavou a dobrou. A moc nerozumím tomu, proč ji Stavovské divadlo vůbec nazkoušelo, když ji za necelého tři čtvrtě roku stáhlo z repertoáru jako nepřilíš vhodnou pro své prostory.

No, třeba derniéra nebyla definitivní a vám se možná ještě někdy poštěstí vidět na divadelních prknech svítící a blikající embryo přes těhotenské šaty.

Tereza Mašková

Orestes i Macbeth v Disku

Už dvakrát jsme v tomto školním roce navštívili Disk, tj. divadlo studentů DAMU. Tato velmi útulná prostora nabízí i služby kavárny a během našich dvou návštěv jsme poznali, že její rodné atmosféře napomáhá i variabilita hlediště. Při prvním představení jsme díky ní scénu obklopovali ze tří stran.

Inscenaci Héroes sestávající ze dvou tragédií antického dramatika Euripida – Ifigenie v Aulidě v překladu Josefa Topola a Oresta přeloženého Jaroslavem Vostrým – pojali studenti třetího ročníku katedry alternativního a loutkového divadla DAMU velmi moderně a zajímavě. Jedním z použitých originálních prvků byla i poměrně minimalistická hudba produkovaná přímo herci.

První polovina představení se odehrává v Aulidě u pobřeží, kde čeká

obrovské vojsko na příznivý vítr, aby mohlo odplout k Tróji. Král Agamemnon je nabádán, aby poslal pro svou dceru Ifigenii, jejíž obětování bohyni Artemidě může jedině uspokojit plachty námořních lodí. Když to udělá a Ifigenie je obětována, v jeho ženě Klytimestře to pochopitelně vzbudí nenávisť a po návratu z trójské války ho vlastní manželka zabije.

Po přestávce jsme se přesunuli do chvíle, kdy se Orestés psychicky hroutí poté, co matkovraždou pomstil svého otce Agamemnóna a čeká na další vývoj svého osudu.

Myslím, že zde byla zachycena kontroverznost téměř všech postav a fakt, že nelze opravdu jednoznačně určit, která z nich je nejpozitivnější nebo nejnegativnější.

Druhou hrou, již jsme v Disku zhlédli, byl Shakespearův Macbeth. Přestože do ní byly také vneseny některé moderní nápady, režisér Boris Rösner a spol. se drželi spíše tradičního způsobu činohry.

V příběhu o čestném muži a věrném králi, který se nakonec i přes černé svědomí stane tyranem a vrahem, se podle mě studentům tentokrát klasické činohry podařilo výstižně ztvárnit charaktery postav, i když Macbeth mohl možná být alespoň na začátku trochu sympatičtější.

Divadlo Disk rozhodně stojí za to navštívit, ať už kvůli Orestovi, Macbethovi nebo nějakému jinému představení.

Adam Pospíšil

Steven Frears – Špína Londýna

Byl jsem poněkud rozčarován, když jsem zjistil, jaký debakl utrpěla Špína Londýna v našich multiplexech. Pobýla v nich jen čtyři týdny a návštěvy přitom byly minimální. Snad to způsobila nedostatečná reklamní masáž či poměrně značný nezájem kritiků. Kvalitami filmu to však rozhodně nebylo. Steven Frears se proslavil zejména i u nás dost provařenými Nebezpečnými známostmi (pozor, neplést s americkou slátaninou Cruel Intentions).

Senay (Audrey Tautou – zná má „Amélie“) zde spolu s Okwem (Chiwetel Ejiofor) tvoří páreček nelegálních imigrantů, kteří se snaží vysvobodit z každodenního strachu z odhalení imigračními úředníky a – jak se říká – žít lepší život. Jde o neobvyklé spojení žánrů. Na sociální thrillery takového typu nejsme příliš zvyklí. Na Frearsovi mě fascinovala ona nesmírná profesionalita výrazu. V první části filmu nás seznamuje s multikulturním Londýnem, kterým se protloukají dva mladí lidé, za každou cenu se snažící

vysvobodit z okovů podřadných a nechtěných cizinců. Životní příběh těchto dvou je precizně výtvarně i dramaticky ztvárněn. Například na první pohled luxusní hotel, ve kterém Okwe pracuje, je vykreslen s přímo lynchovským napětím a jen postupně je odhalována pravá skutečnost – ve skutečnosti je centrem amorálních praktik Sneakyho. Ten slibuje každému nelegálnímu přistěhovalci

britský pas a povolení k pobytu, když si nechají odebrat ledvinu... „Operace“ probíhají ve velmi pochybných podmínkách a právě ubohost a bezmocnost imigrantů je zde v těchto momentech vyjádřena značně expresivně, řekl bych, že až lehce perverzně.

Nezbytná kolize nastává právě při konfliktu našich dvou milenců, jež si oblíbíme už na začátku, se Sneakym, který je naopak neustále stylizován do slizkého a ziskuchtivého snoba. Vše je vyřešeno v poslední půlhodině, která je příjemně svěží a akční. Film, přestože končí trochu smutným rozchodem, není díky dobrým hereckým výkonům zbytečně sentimentální a povrchní. V divákovi zůstane pouze dojem bezchybně odvedené práce, která si přes všechnu profesionalitu uchovává lehký nádech umění. Umění, které je v tomto případě zejména uměním vyprávěčským, ovšem s notnou dávkou osobního stylu.

Matěj Strnad

Král Krysa (postvaculíkovský koktejl) Krčjeton

Myšičko, myš, pojď ke mně blíž....

Jednoho dne začala má nová, zeleno-hnědá, nablýskaná koupelna zapáchat tak, že příbuzní kroutili hlavou a pomlouvali mě za zády, ženy nechtěly přespávat a já se raději přestal umývat. Situace to byla vpravdě neudržitelná: Savo teklo proudem, osvěžovače se snažily, ale zápach mohutněl a pomalu se tlačil dveřmi z koupelny ven.

Po čase mi přítel-instalatér do telefonu poradil: „To ti teče voda pod vanu a hnije tam. Vomrkni si to.“ Vzal jsem svítlnu, rázně otevřel dvířka o velikosti jedné dlaždičky a nahlédl do labyrintu trubek a cihlových sloupků. Sucho. Až divné sucho, černá zrnka písku, nebo... Už už jsem chtěl trochu nabrat, ale ruka ucukla instinktivně dřív, než oči pochopily: po koberci z trusu kráčely zleva i zprava dva majestátní potkani a hleděli mi přímo do očí. Rychle jsem dvířka přibouchl a hlavou se mi honily Borkovcovy a Valáškovy příběhy o potkanech, jak v afektu útočí, jak nejdou servat ani ze rtu, ani ze šourku, a jak postižení končí v lepším případě se šedivými vlasy, v horším v blázinci.

V realitní kanceláři se paní rozesmála: „Krysař? Ale tak se tomu, milý pane, neříká! Deratizační pracovník! Pošlu vám ho pozitivně.“ Přišel, místo pískaly zelené montérky a kýble s jedem. „Dejte

jim pět sedm dnů, pak mě zavolejte. Když nezhebnou, zkusíme jiné.“

Ovládlo mě podivné vzrušení. Jen malá zídka mě dělí od smrtelného nebezpečí, se kterým se hodlám utkat a porazit je. Nastěhoval jsem se do koupelny. Po práci jsem spěchal domů, abych se mohl co nejdříve položit na velkou matraci, která vyplňovala celou koupelnu, a přes dvířka, zabezpečená pletivem, pozorovat ty zvláštní podnájemníky.

Z termosky jsem popíjel kávu s rumem a dával zvířatům jména: Augustin byl mohutný a mlčenlivý, Tomáš divoch a provokatér, Benedikt měl komplex z pištivého, příliš vysokého hlasu, Agnes milovala Augustina a Veronika všechny bez rozdílu.

Předčítal jsem jim. Demla i Swifta odpískali, chytila je až Vaculíkova Morčata: četli jsme je třikrát, a začali bychom počtvrté, kdyby se Augustinovi neudě-

lalo zle. Ošklivě zvracel, škubal sebou, přerušil i své věčné mlčení. Ostatní pobíhali okolo, náhle však zmizeli, nezůstala ani Agnes. Nevěděl jsem, nad čím – stále hlasitěji – naříká Augustin víc: zda nad životem, nebo nad netrpělivou a povrchní samičí láskou.

Odešel při šestnáctém žalmu s očima upřenými na mě. Vděčný, že jsem ho na poslední cestě tak útěšnými verši vyprovodil. Agnes se udělalo zle vzápětí, ale nelitoval jsem ji: utekla jsi před láskou, tak si trp. Četl jsem jí do křečovitého tance Dykova Krysaře.

Tomáš se nehodlal vzdát. Skákal proti pletivu, jako by mě ze svého utrpení osočoval. Naposledy slyšel Dostojevského Idiota.

Veronika a Benedikt se rozhodli umřít spolu, jako nerozlučná dvojice z rodu Abélarda a Héloisy či Romea a Julie. Byli romantičtí a trpěli přiměřeně. Četl jsem jim Píseň písní...

Nazítří vytáhl krysař mrtvolky drátem a uložil je do červeného igelitového pytle. „Kam je dáte?“ zeptal jsem se. „Do popelnic nesmíme,“ odpověděl tajemně a dál už neřekl ani slovo. Pak dělníci prokopali zídku, zazdili otvor do kanalizace, vrátili dlaždičky na místo a koupelnu vydezinfikovali.

Pach smrti se mísil s pachem nového, čistého života, když jsem do tiché koupelny předčítal Tibetskou knihu mrtvých. Ozvěna nikdy nezněla tak hroživě...

Jakub Krč

Dobro

Většina z vás už nejspíš zaregistrovala, že je na PORGu již druhým rokem vyučován předmět Dobro. Málokdo ale asi ví, jak vypadá výuka (?) a práce samotná. Ráda bych vám proto nějak přiblížila stávající koncepci se všemi klady i záporů a částečně navázala na článek Terezy Barvíkové „Dobrovolníkem se člověk stává dobrovolně“ (Pzeen 34), který až na reakci p. p. Valáška zůstal bohužel zcela bez odezvy. Berte to prosím jako snahu poukázat na nedostatky, jejichž napravením by se z Dobra mohla stát cenná zkušenost. Dobro určitě smysl má, a to pro každého. Bohužel ale nemám pocit, že by letos splnilo svůj zámer (byť oproti minulému roku alespoň přežilo Vánoce).

V textu byl využit otevřený dopis Terezy Botlíkové panu řediteli

Ideu předmětu zabývajícího se dobrovolnictvím přinesl na PORG p. p. Valášek (jen abyste věděli, komu spílat) z International School of Prague, kde tento předmět funguje už několik let, na rozdíl od nás jako volitelný, tj. dobrovolný. Pokud vím, tak něco podobného inzeruje ještě English College a nějaké pokusy byly údajně prováděny i na Arcibiskupském gymnáziu. PORG tak zůstává první českou (přínejmenším) pražskou školou, kde byl takovýto nápad realizován. No prostě jsme zase v něčem prgy.

Samotný nápad je bezpochyby dobrý, řešení lze ovšem označit za nedomyšlené. Schéma (vyučované tento rok v oktávě) vypadalo asi takto: Po úvodní hodině, kdy nám slečna profesorka objasnila záměr Dobra (seznámení se s prací v neziskovém sektoru, praxe v terénu, obohacení o nové zkušenosti v prostředí, které neznáme a do nějž se pravděpodobně většina z nás nedostane...) a rozdala kontaktní adresy na organizace takto pracující a s nimi spjaté, jsme se dozvěděli, že máme asi tak měsíc a půl na to, abychom si našli práci. Lhůta byla ještě několikrát, vzhledem k problémům s hledáním dobrovolnění, prodloužena (naposled tuším do poloviny listopadu). Do prosince jsme

odevzdali „seminární práci o Dobru“, ve které byla shrnuta naše práce, její průběh a konečné zhodnocení Dobra a jeho průběhu. Na základě této práce plus docházky do hodin a dojmu, který jsme vyvolali u slečny profesorky, jsme byli ohodnoceni (pro úplnost, Dobro funguje v rámci Společenských věd, tudíž se známka odrazila na hodnocení právě z tohoto předmětu. Je to dobře? Je to špatně? Souvisí dobrovolnictví s filozofií? Slečna Břicháčková a p. p. Roleček?). Náplní hodin v období říjen až prosinec byly diskuse o vývoji a pokrocích našeho dobrovolničení, neziskovém sektoru, psaní žádostí o granty a o způsobu jejich udílení (koho to nebaví nebo nezajímá, má smůlu. Ostatně jako u každého jiného předmětu). Dobro by mělo být ukončeno v dubnu před svatákem, do této doby máme vykonat (odpracovat!) 20 hodin.

Při sebevětší přísnosti zodpovědného vyučujícího i pílii dotčeného studenta zkrátka NENÍ možné najít si to „své“ definitivní Dobro a začít pravidelně pracovat dříve než po cca 3 měsících hledání a zkoušení.

Může se zdát, že se vymlouváme, kdo chce, ten si přece vždycky nějakou tu práci najde, ne? Jenomže právě u tohoto předmětu by za ideálního stavu nemělo jít jen o splnění penzum. Při výběru dobrovolnické práce je klíčové zhodnotit vlastní možnosti. Nemyslím, že každý má dost síly jít pracovat např. do hospicu, kde dožívají – umírají lidé. Účelem Dobra není šokovat, dokázat pohodlnému intelektuálovi (zevlovi) PORGánovi, že „na to nemá“, ale řekněme rozšířit obzory. Jít do neziskovky na dvě hodiny týdně rovnat šanonony je jistě řešení, ale přinosem to tak odpovídá dvěma hodinám rovnání šanonů (čehokoliv jiného o zhruba stejné hmotnosti, rozměrech... invenci se meze nekladou) doma – valně většinu z nás za to taky nikdo nic nezaplátí. Už jsme tedy strávili nějaký čas přemýšlením o vlastních schopnostech, jsme ve fázi, kdy máme vizi dobrovolnictví, které by nás zajímalo a možná nám i něco dalo. Přichází období hledání, a to trvá většinou dost dlouho. Zjišťujete, že na rozdíl od vás (kdo máte dobrovolnictví jako povinnost) existují lidé, kteří se zajímají, věnují tomu spoustu času a baví je to. Ti mají naprosto logicky přednost. Iluze se bortí, a tak vám nezbyvá nic jiného (protože už je listopad), než vzít za vděk kanceláři a začít rovnat šanonony.

Pro oktávna to znamená, že s vlastním Dobrem začíná zpravidla v okamžiku, kdy pomalu vrcholí zápisy na VŠ, přípravy na maturitu, maturita, přípravy na přijímací zkoušky, přijímací zkoušky samotné... tedy v období, ve kterém se

– kliše neklišé – dosti významně rozhoduje o jeho budoucím životě. Nejenže ho tak Dobro jaksi obtěžuje v době, kdy, upřímně řečeno, mnohdy myslí na zcela jiné věci, ale i samo tímto nevhodným načasováním trpí. Právě pro tyto „jiné věci“ se student totiž nejspíš nebude věnovat Dobru tolik, jak by měl (a jak by v jiné situaci i mohl či dokonce chtěl).

Samotná koncepce Dobra se mi zdá vcelku vyhovující, jelikož „nepraktickým mladým intelektuálům“, jaké PORG do jisté míry opravdu vychovává, nějaká ta praxe zcela jistě neuškodí. Kdo má k neziskovému sektoru blízko sám od sebe (případně v něm již pracuje), protestovat nebude, a ti ostatní získají alespoň určitou zpětnou vazbu a kontakt s realitou. Nemluvě o onom tolik vychvalovaném „osobním obohacení“ a zkušenostech, které se jim nepochybně budou hodit (při správně vybraném Dobru minimálně v přijímacím řízení na VŠ).

Co se týče hodnocení předmětu, povinného vykazování odpracovaných hodin atd., výhrady bych měla, ale buď. O mnoho lépe by to stejně nejspíš nešlo.

O hodnocení Dobra už řeč byla, teď ještě tedy objasnit, jak je to s vykazováním odpracovaných hodin. Velmi jednoduché. Dobrovolník napíše kontaktní adresu a telefonní číslo na organizaci, ve které dobrovolníčí, a ta mu pro profesora?, vedoucího?, dobře, řekněme tedy koordinátora, píše potvrzení o počtu hodin odpracovaného Dobra.

Příkladem alternativy by mohl být systém vazeb mezi školou a neziskovými organizacemi, který funguje v Anglii, kde předmět, na několik výjimek, velmi podobný našemu Dobru. Škola smluví s několika organizacemi různé typy prací (od zametání chodníků a úklid veřejných prostranství k práci v zařízeních pro tělesně postižené), studenti si vyberou a podepíší jakousi smlouvu upřesňující náplň práce a počet hodin.

Jistě to není ideální stav, student nemusí projevovat prakticky žádnou iniciativu, samostatné chování, aktivitu, prostě nic, k čemu jsme vychováváni. Na druhou stranu to pokládám za šťastnější řešení, než je obcházení neziskových organizací s prosbou o razítko.

Pokud tedy škola na předmětu Dobro trvá, navrhuji jej reformovat, a to následujícím způsobem:

* Od začátku septimy bude probíhat výuka **nového předmětu zahrnujícího základy občanské výchovy, práva a ekonomie**, s dotací 2–3 hodiny týdně. Jsem si vědoma toho, že tyto

hodiny navíc bude velice obtížné někde „sebrat“, ale to, že se zmíněné předměty na PORGu VŮBEC NEVYUČUJÍ, považuji za alarmující a mnohým absolventům školy často poněkud znesnadňující vstup do „opravdového“ života.

* Během třetího trimestru septimy budou studenti v rámci tohoto předmětu mj. obeznámeni s podstatou dobrovolnictví a práce neziskových organizací. Budou povinni hledat a **nalézt „svou“ definitivní organizaci pro vykonávání Dobra a spojit se s ní do konce školního roku**, případně již pro ni začít pracovat. Zatím ovšem budou hodnoceni, jako obvykle, pouze z prospěchu/přístupu v rámci předmětu, NIKOLIV z Dobra samotného.

* V oktávě (kdy zpravidla již všichni studenti třídy dosáhli patřičné „zralosti“ a předešlým i věku osmnácti let – který může být pro dobrovolnickou práci někdy vyžadován), pak bude **od začátku roku do konce prvního trimestru** probíhat samotné Dobro. A to víceméně v současné podobě (individuální dobrovolnická práce 2–3 hodiny týdně, „kontrolní“ setkání třídy a zodpovědného vyučujícího jednou za 2–3 týdny). Od studentů bude přísně vyžadováno, aby pro „svou“ organizaci opravdu pracovali po celou tuto dobu. Spolu s hledáním vhodné organizace během třetího trimestru septimy tedy Dobro – hledání a následné vykonávání dobrovolnické práce – bude trvat přibližně stejnou dobu, jako současné ryze „oktavánské“ Dobro.

* Studenti budou z Dobra **hodnoceni POUZE** v prvním trimestru oktávy, a to jen **dvoustupňově**: „vyhověl“ (porgovské známky 9–10), nebo „nevyhověl“ (pokud žádné Dobro nevykonával, či očividně pracoval velmi nedostatečně – porgovské známky 1–2). Vyhovující známka na oficiálním pololetním vysvědčení pak bude podmíněna ještě následným vypracováním uspokojivé individuální **Zprávy o absolvovaném Dobru** (cca 2–3 strany); pokračování v dobrovolnické činnosti po konci prvního trimestru bude pouze „polepšující okolností“, nikoliv již podmínkou.

* Kromě vypracování Zprávy o Dobru by měli studenti oktávy v novém kalendářním roce ještě zorganizovat pro studenty septimy jednodoodpolední **seminář** o své dobrovolnické činnosti (jak si hledali Dobro, jaké našli, co jim to přineslo – krátké referáty, ukázky činnosti, diskuse se septimány...).

Anička

Nukleární vokurky vás srdečně zvou na koncert

NUKLEÁRNÍCH VOKUREK

Oslavte s nimi devět a půl (slovy 9,5) let jejich existence

dvacátého devátého dubna (29. 4.) - Lucerna music bar - Praha - někdy večer

Cizojazyčný konec

Sunday

Matt Derrick peered into his telescope. Having written several figures onto paper he stood up and marched to a table on which his computer lay. There he studied his past work. Nervously he compared the information that he had just acquired, to what he was working on for the past three years.

He glanced at his watch. It was nine, once again he was working overtime. Having printed all the vital documents he rushed out. He fumbled through his pockets, found the keys and locked his office. He started towards his car. At the reception he waved at Miss Hudford.

"Good night" she said in reply.

With the keys, still holding them tightly, he opened his car. He threw his suitcase on the floor, jumped in and sped down Avalon Boulevard. At length he arrived at home. The lights were on, his wife was home already. Obviously, it was nine thirty. Once inside he made a call. Nobody answered, Pincer was out somewhere, maybe with a new girl of his. Disappointed he put down the phone. It would have to wait till tomorrow.

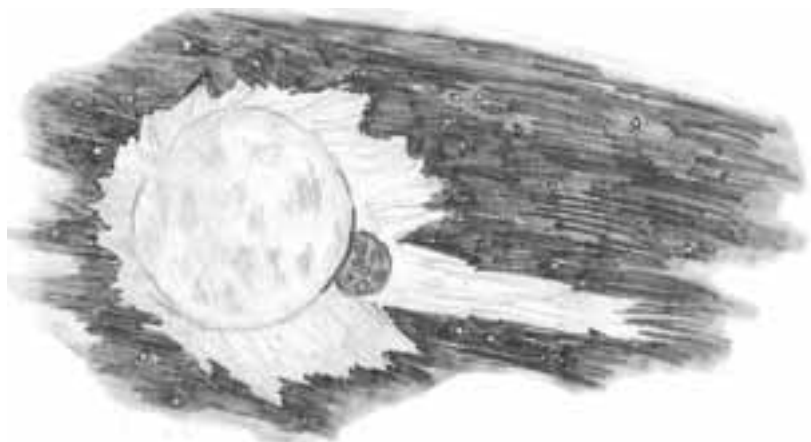
row. He went downstairs and kissed his wife hello.

"You look worried," she said suspiciously, "something happened?"

"Yeah."

"And what is it?"

"Well...this study I've been working on for the past three

years, it has taken a sharp turn. I've been studying the Sun's gravitational field and their effect on the orbit of several planets. Just today I got proof of an indisputable fact. Slowly the planets are crawling closer to the Sun. This has been considered by scientist many times before, but the diagnosis was: the fact of planets closing in on the sun is proven (again), but there is no way this could affect us. We are safe. There is no danger."

"And that is where they made their big mistake," Matt continued after a short pause. "Mercury is due to enter the active gravitational field of the Sun in about a week's time. Then it will be a matter of days before it collides with the Sun. But at the Sun's size, it will swallow Mercury and the energy released will in effect increase the active gravitation fields radius."

"In short, about seven months from now there will be no Earth. And we have exactly that much time to evacuate the maximum possible people to outer space."

Matt's wife, Mary, sat. Dazzled. Then she got up and walked to their bedroom. Matt ate the rest of his dinner alone.

When he slumped into bed later that evening she was already asleep.

First thing in the morning Matt called Pincer.

"Eh?" Pincer replied sleepily.

"I need to talk with you, come to my observatory as soon as you arrive at the center."

"What's the rush, man?"

"Just meet me there. The sooner the better."

"Okay. Bye."

Matt waited for his wife in his car, he took her to work in the morning. She took her time. When she finally came out Matt was about to drive off without her. She sat down beside him. Without a word he started the motor and soon they were on the way.

Mary worked outside the city. Passing the Stonewood

Shopping center they took Interstate Highway 5 and followed it down to El Toro Road. Slowly it started to rain.

The road wasn't in the best condition. In front of them a truck was slowly making its way through the downpour. Matt decided to pass it, but suddenly it skidded and started sliding towards them. Matt braked and shifted into reverse. The truck rolled over them.

"We're trying to stabilize her, but the chance of survival is one in a hundred. But still there is hope."

Nathan Pincer didn't answer. He was deep in thought. Matt had needed something urgent. Now his only hope was Mary, possibly Matt had talked to her about it.

The Chief doctor stepped into the room.

"I'm sorry, but she just died."

"Words of routine," Nathan thought.

That night he couldn't sleep.

Despite Matt's death, his theory lived on. July 4th 2005 Mercury disappeared from the sight of all humanity. Instead, a reddish glow lighted the nights and earthquakes raged. People searched all over for the purpose of these events, but too late they realized the forthcoming truth. The fate of Earth was sealed, for no hero emerged out of the crowd to lead the people to eternal peace.

The governor of California shot himself in the hall of Governor's Mansion, Sacramento. America started hastily working on space program T367-E45.

And the rest of the world? Envy clawed at their mind. Envy and hate against America. World War Three was the solution. At least politicians thought so.

Then, February 11th 2006 World War Three ended. Together with everything else.

Joachim Veselý

Die deutschen Touristen

Teil 1 – Die Ankunft

Der Reiseführer: Meine Damen und Herren, herzlich Willkommen in Prag.

Die Touristen: Na ja, guten Tag, wo ist hier ein Gasthof bitte...

Der Reiseführer: Ja, ich möchte auch ein Gasthaus besuchen, aber wir müssen einige Sehenswürdigkeiten besichtigen.

Die Touristen: Aber, nein, wir möchten tschechisches Bier probieren... wir sind nicht wegen den Sehenswürdigkeiten gekommen.

Der Reiseführer: Liebe Leute, noch einmal... WIR MÜSSEN EINIGE SEHENSWÜRDIGKEITEN SEHEN!!! Oder, kein Bier...

Die Touristen: Mein Gott, kein Bier... Na ja, Fritz, komm...

Teil 2

Der Reiseführer: Und das ist die Prager Burg, sie wurde im

9. Jahrhundert gegründet und die tschechischen Könige wohnten hier mehr als 1000 Jahre.

Dicker Tourist: Na ja...langweilig... nur die Vorstellung des Biers gibt mir Energie...

Der Reiseführer: Aber Hans, sag diese hässlichen Sätze nicht... du weisst, was auf dich wartet, wenn du diese Sätze sagst, oder nicht??

Dicker Tourist: Ja, mein Herr, ich bin leise...

Der Reiseführer: Und diese schöne, große, alte Brücke ist hier auch sehr lange Zeit. Sie wurde vom Karl dem IV. gebaut.

Die Legende sagt, dass sie mit Eiern gebaut ist.

Dürer Tourist: Eier?? Wo, ich bin sehr hungrig... und durstig auch. Ich kann verhungern...

Der Reiseführer: WAS? Die deutschen Touristen sind eine Simulantenbande! Und wissen sie was? Heute kein Bier...

Die Touristen: Nein, bitte, wir werden brav sein... welche Sehenswürdigkeit kommt weiter??

Der Reiseführer: So, das ist schön, endlich ein bisschen Interesse. Gut...

Das große Gebäude hier ist... Na, wissen sie was das ist?

Dicker Tourist: Eine Bierbrauerei??

Der Reiseführer: Nein, du Scheißkopf!! Das ist die Veitskathedrale. So, du hast keinen Anspruch auf Bier heute...

Dicker Tourist: Der Tod ist besser als das... auf Wiedersehen... BONG!!!

Der Reiseführer: Na, das war einer, jetzt noch 23...

So, das war die Veitskathedrale... wir können weiter gehen...

Der Reiseführer: Jetzt sind wir in der Goldenen Gasse. Die Häuser sind hier aus dem 16. Jahrhundert. Und wie eine Merkwürdigkeit kann ich sagen, dass hier im Jahre 1916 Franz Kafka gelebt hat.

Der Tourist: Der Schriftsteller? Aber das ist schön...

Der Reiseführer: Sie kennen ihn? Nicht zu fassen...

Der Tourist: Natürlich, er hat ein Buch über das Bier geschrieben.

Der Reiseführer: Was?? Bier??

Der Reiseführer zieht eine Waffe

BONG!! Nur 22...

Der Tourist: Ach so, das Haus hat die Nummer 22. Das ist kein Zufall...

Der Reiseführer: Nein, kein Zufall. Können wir weiter gehen??

Teil 3 – Moldau

Der Reiseführer: So, jetzt stehen wir unter der Prager Burg, auf der Karlsbrücke. Der Fluss unter uns heißt Moldau und ist in dieser Jahreszeit sehr, sehr kalt...

Der Tourist: Kalt? Wie das Bier zum Beispiel?

Der Reiseführer: GrRrRrRrRr... Ja, wie das Bier... Aber das war der letzte Tropfen... *Der Reiseführer zieht unauffällig Bier aus seiner Tasche und wirft es in die Moldau.*

Der Reiseführer: Sehen sie!!! Bier... In dem Wasser...

Die Touristen: MEIN GOTT!!

Bier... Schnell ins Wasser. BIEEEEEEEEEEEEEER. Paff.....

Der Reiseführer: Na ja...

Endliche Ruhe... Jetzt kann ich die Sehenswürdigkeiten selbst sehen. Und dann - Nächste Gruppe...

David Lorenc

Was ist passiert?

Wir hatten Weihnachtsferien. Der Silvester war sehr wild. Die Tanzstunden sind so langweilig für meine Freunde. Sexta war im Gebirge und hatte 40 % Verluste. Die Nächte waren lang (und sehr toxisch). Auch andere Klassen hatten einen Winterklassenausflug. Wir erwarten ein Baby in unserer Klasse. Marianna ist krank und wir sind sehr traurig, weil sie nicht mehr weise wird – sie hat keine Weisheitszähne mehr. Jakub Klein war beim Friseur. Die Benutzer vom Schulcomputernetz werden vom Geheimdienst verfolgt. Matěj wurde entdeckt. Herr Klaus hat einen neuen Schachfreund – er heißt Computer. Jemand hat den Strom in der Schule ausgeschaltet. Es war dunkel und die Leute irrten in den Gängen herum. Der Abiturientenball fand statt. Š. K. hat A. V. geküsst. M. A. war betrunken. Viele Quintaner auch. Herr Toegel mag Techno. Die Leute in Kunstseminar haben eine Aktstudie gemalt. Wir müssen viele Seminararbeiten schreiben und das Trimester nähert sich den Ende. Die Katastrophe des Monats: Das Mannequin aus der Quinta hat einen Hut und Herz gebrochen. Und das ist alles.

sexta

Wörterbuch für žabožrouten

geheimnisvoller = tajů-plný

OHNE W = OHNE WOHNUNG z čes. BEZ DOMOVA (tzv.

BEZĎA nebo též BEZ Děčko)

Süsse = zlatičko, cukříček, cukrátko

Wüstling = chlípník

Zaun = sloup

Prügelei = rvačka

Verrecke = citoslovce slasti (zatraceně/chcípni)

HHHK = chvat používaný na venkovských diskotékách

saufen = užívat si života, bavit se, pořádně si užít (chlastat)

Gevalt = násilí

Werkzeug des Bösen = nástroj zla

Bráník schmeckt gut = Bráník chutná skvěle

Bráník schmeckt gut = Bráník chutná skvěle

begrifen = zjistit, přijít na, dojít, docvaknout

Motto: PRÁTELSTVÍ NADE VŠE

Staring: Oktáva (Žaboj, Andula, Terežka, Pepus, Marty)

Foto: Umělec (Tomáš Hercog)

Scénář a dialogy: Umělec a Ježek

Photo Roman

Nr. 3:
Kampf

1

Jüdischer
Superman

2

Israelisches
Modell

3

Arischer
Übermensch

4

Geheimnis-
voller
OHNE W

Oh,
danke!

Klar Süsse,
aber ich
habe nur
einen Platz
frei.

Und ich
laufe hinter
dem Auto.

S. und M. trampen
zum Mácha-See

Jetzt hab' ich
die Nase voll, ich
muss ihn anhalten.

Nach 20 KM Sprint
(Kein Problem)

Er ist ein Superman,
er hat kein Problem.

Ü. steigt aus
dem kaputten
Auto heraus...

Schei...

Halt an,
du Wüstling!

S. hat das Auto
in den Zaun gerammt.

Jetzt hau'
ich dir eine
runter!

